

דרהבית

גיליון 42
אלול
תשפ"ב

דף חדש

פותחת דף ישן

איך הגעתי לגיל 37 בלי לחוש שאני עם כרטיס נסיעה לכיוון אחד, ובו זמנית הליבה האמתית של החיים נמצאת בפריפריה? | מבית ומחוץ

אלול ממבט חדש

אחר כך ניסתה להסביר, לשכנע, לצעוק, לצווח, ובסוף אפילו להתחנן. אבל הלב שלה נשאר קר כמו קרח, יבש כמו דף, רחוק כמו... | סיפור קצר לאלול

ברך תלויות!

"זה היה עבורי רגע כזה בדיוק. כואב. מייסר. אמיתי. נוקב. ו... מצמיח... הרגשתי שאתן חייבות לשמוע את הקול הזה" | ד"ש

במכבי
עושים הכל
בשבילכם

בלטון פוטנציאל

דיקור סיני או רפלקסולוגיה? **רק תבחרו!**

מגוון רחב של טיפולי רפואה משלימה המתאימים לאורח חייכם
 ● דיקור סיני ● ייעוץ רפואי ● כירופרקטיקה ● טווינג ● שיאצו
 ● אוסטאופתיה ● רפלקסולוגיה ● הומאופתיה ● סדנת מיינדפולנס
 ● ביופיזיק ● נטורופתיה ● תזונה טבעית ● שיטת אלכסנדר ● עיסוי רפואי
 מטפלים לגברים ומטפלות לנשים

בחירת הטיפול תיעשה במסגרת פגישת ייעוץ עם רופא/ה מכבי טבעי

למעלה מ-90 מרפאות ושלוחות בפריסה ארצית, לקביעת תור 6395*

לרגל השקת האתר
הנחות מיוחדות
עד כ"ז אלול
(23/09/2022)
או עד
גמר המלאי

מהרו להזמין!!!

מוזמנים לבקר בחנות הקונספט החדשה שלנו.

תכשיטי ילדות,
תינוקות, יקוב
חורים ועוד.

תכשיטים
לנשים
ונערות

חפתי
סברובסקי
לגברים

איכות, סטייל ושירות במקום אחד.

Chaya
JEWELRY DESIGN

ימים א-ה: 20:30-23:00 או בתיאום מראש.
הפסגה 10 ב' בית וגן | 053-3188926 | chaya-jewelry.co.il

19

פּוֹתַחַת דָּף יֶשֶׁן

איך הגעתי לגיל 37 בלי לחוש שאני עם כרטיס נסיעה לכיוון אחד, ובו זמנית הליבה האמתית של החיים נמצאת בפריפריה? | **מבית ומחוץ**

07

בַּךְ תְּלוּיוֹת!

"זה היה עבורי רגע כזה בדיוק. כואב. מייסר. אמיתי. נוקב. ו... מצמיח... הרגשתי שאתן חייבות לשמוע את הקול הזה" | **ד"ש**

35

הַחֹדֶשֶׁה

דרושות חסרות ניסיון, דרושות בוגרות סמינר שמתחילות ממש עכשיו. דרושים סיפורים על מפח נפש, כשלון ואכזבה. אה, ועל הסוף הטוב כמובן | **אסתי כץ, כתבה עיתונאית**

[07] **ד"ש | דף שמורה**
לאה ראם

[10] **בית ועד**
מדור הלכה

[12] **דף חדש**
אביגיל פראגר

[15] **תתחדשי**
חני מייערס

[19] **מבית ומחוץ**
שושי ברוידא

[21] **דפדפת**
תמר הלר

[22] **משולחן גבוה**
נחמי וינברג

[27] **עבודה שבלב**
עולם התעסוקה
מזוית שונה

[31] **אור בקצה המנהרה**
רוחי ליכטנשטיין

[35] **דרושות חסרות ניסיון**
אסתי כץ

[46] **באה לשדה**
אסתר רוזנטל

[48] **סיפור חודשי**
מילכה

[53] **בחברה טובה**
חוי הימלמן

[57] **להכריע את הכף**
שירה לנזר

[59] **מועדפים**
מתוך מרחב פעילות השמורה

[63] **הבית העסק הנבחר**
יעל זלץ

[65] **רגע ביום**
נ. ארי

[67] **סלפי**
בתיה יונה

בהוקרה

לשותפות היקרות של השמורה

שבזכותך ומכוחך
20,000 חברות הקהילה
זוכות להישאר שמורות, קרובות
מחוזקות ומחוברות לרוח.

בזכותך, עולה השלהבת
מאירה ומחממת
את כלנו -
קהילת הנשים העובדות
עבורינו,
עבור הבתים שלנו
ועבור הדורות הבאים

מי יתן ותזכינה לשפע בריאות, נחת, שלוה
בהירות וקרבת אלוקים

בהערכה רבה
לאה ראם
בשם כל חברות השמורה

מנבי
סטנדרט הבריאות הגבוה בישראל

במכבי
עושים הכל
בשבילכם

אזינוס | אולפן

מגוון שירותי בריאות ממיטב המומחים
בהטבות משתלמות במיוחד

רק תבחרו!

אימון כושר אישי
24 שעות לאימון

סל לידה מורחב
החזרים עד 8,192 ש"ח

טיפול רפואה משלימה
הנחה לבעלי
מכבי שלי 68%
הנחה לבעלי
מכבי זהב 41%

טיפולים רגשיים לילדים
ב-45 ש"ח לטיפול

משקפי ראייה חינוך לילדים
לחברי 'מכבי זהב' ומכבי שלי* עד גיל 18
משקפיים ועדשות מגע
50% הנחה
לחברי 'מכבי שלי' מעל גיל 18

למידע נוסף | *4535

* הטבות לחברי מכבי זהב ומכבי שלי** מחירי הטיפולים הינם על פי מחירון מכבי טבעי, בכפוף לתקנון שירותי הבריאות הנוספים של מכבי שירותי בריאות ולעדכון המדד | טלח הטיפול יתאפשר לאחר יעוץ רפואי | נכון לספטמבר 2022. * בכפוף לתקנון השב"ן

לא אשכח את יום העבודה הראשון שלי בחיים. חודש אלול שמיד לאחר סיום הסמינר, ואני טריה וירוקה, צעירה ומהססת. כך דרכת במשרד החדש, תולה עיניים גדולות ומשתאות בעובדות הוותיקות והמנוסות שהבליעו אנחה בינן לבינן, עזבו את הררי המשימות שהצטברו על שולחן ובאו להרביץ בי בינה ודעת. אם קודם חשבתי שאני מבינה ויודעת, וכי שנות הלימודים המפרכות הכשירו אותי לתפקידי בהצלחה, תוך דקות ספורות קלטתי כי דרך ארוכה מאד עומדת לפני עד שאוכל להביא כאן תועלת, וכי אין כל קשר בין השיטות עליהן התאמנתי "בתיאוריה" לבין המציאות האמיתית בשטח... לאחר תשע שעות ארוכות מנשוא, מאומצות עד קצה גבול היכולת-קמתי סוף סוף לארוז את חפצי. "האם אוכל להדפיס פה מספר דפים עבורי?" שאלתי את הוותיקות בצוות, והן מצידן ביררו- לאיזה צורך? "אני רוצה להדפיס לעצמי את הקודים עליהם עברתי היום" הסברתי להן, "לא הבנתי הכל, אשב על זה שוב בערב בבית" התנדבתי בפרץ של מוטיבציה. לא אשכח את המבטים ההמומים שלהן, אותם נעצו בי כבן אדם

בתרנגול- "לקחת עבודה הביתה? על מה ולמה? העבודה לא תברח... מה שלא הספקת היום תמשיכי מחר.." עברתי החוצה דרך גל הגיחוכים בלחיים מסמיקות, כשאני מבינה היטב שהן צודקות. הן המנוסות והמבינות... אך מצד שני חשתי בסתר ליבי - בכל זאת יש לי משהו שלהן אין... ניצוץ כלשהו שהן כבר איבדו.

חודש אלול פותח בפנינו שוב את שערי המאירים, ואנו מבקשות לעבור בהם- מתחילות כוותיקות, תלמידות בית ספר כנשים שכבר שנים רבות לא "עלו כיתה". זה זמן לכולנו להיטען שוב בלהט הבראשיתי הזה, ללמוד שוב את סוד ההתחלה, לטעום את הטעם המתוק של דף חדש ורענן שנפתח. לגייס מוטיבציה ולצאת כמו בפעם הראשונה לדרך של תשובה, תפילה וצדקה. לקבל על עצמנו את אותה קבלה שניסינו להתקדם בה לא משנה כמה פעמים, מתוך גישה חדשה, מתוך אמון חדש בעצמנו, ואמונה בסיעתא דשמיא שתיפתח עלינו משמים - מהתחלה! ניקח לעצמנו שעה של קורת רוח להצטייד

הפקה ועריכה:

'שמורה' -

קהילת העובדות החרדיות

עורכת גרפית:

ברכי גוזי

עיצוב ועימוד:

ברכי גוזי

שילת בוקר

עיצוב שער:

תמר הלר

צילומים:

,Depositphotos

,Shutterstock

pexels,unsplash

תגובות, שיתופים,

בקשות והצעות

ניתן לשלוח לכתובת:

magazine@shmura.org

משרדים: 025474373

tammylasry

סלון שמלות כלה וערב

רמת שרת ירושלים

לקבלת הקטלוג 05832-98763 tamarmoda@gmail.com

בכוחות וכלים לדרך, מהגליון שלפנינו המפיץ כולו ריח טרי ורענן של התחלה חדשה.

אסתי כץ אספה עבורנו סיפורים מעודדים על התחלות קשות שהבשילו להמשכים מוצלחים. יעל זלץ מעשירה אותנו בטיפ (מאתגר!) שסייע לה כמתחילה. שושי ברוידא תורמת לנו מבט מעמיק על התחלות חדשות שאנו כותבות בדפים ישנים, ואסתר רוזנטל מגישה לנו סיכום מרגש בסיומה של שנת שמיטה- סוף שהוא התחלה לשביעייה חדשה שבדרך...

אז... זה הזמן להתחיל לקרוא. מהתחלה!

שתהיינה התחלות קלות,

ואלול של התחדשות, רוממות ותשובה שלמה!

בברכת קריאה נעימה

המערכת

מזל-טוב

לרחלי נוסבוים היקרה,
שמרתקת אותנו בסיפוריה
ומרוממת אותנו עם שירי השמורה הידועים
לרגל הולדת הבן, תזכו לגדלו לתורה,
לחופה ולמעשים טובים
ותרוו נחת ממנו ומכל המשפחה

בך תלויות -

מכתב גלוי לשותפה בכירה ולכל שותפה באשר היא

יום שלם אני מסתובבת עם האבן הזאת על הלב...
ואז מגיע הערב.
המייל של פרסום החסויות כבר נשלח אלי לביקורת,
אוטוטו ההרשמה מתחילה ועימה ההשקה של נותני החסות
לערב.
ואז זה מגיע.
מייל תמים עם מענה לבקשה שלי לבדוק את אחד מנותני
החסות שלנו.
האמת שעשיתי הרבה בדיקות, פעמיים נסעתי אליהם לאזור
המרכז, עשיתי בירורים שונים ועוד... אבל עד עכשיו היה נראה
שמדובר בשותפות גלאט. ופתאום... פתאום אני מקבלת
מסמך בן ארבעה עמודים המפרט לי בעיות שונות בארגון
המדובר.
בום.
שוק.
הלם.
אמנם בסייעתא דשמיא גדולה, אחרי חודשים של עמל מפרך
ונסיונות בכל כיוון אפשרי, הצלחנו להביא למימון משמעותי
בכנס, אבל עדיין... השת"פ הזה היה משמעותי בהחלט!
שלושים אלף שקל היינו אמורים לקבל תמורת הפרסום.
שלושים אלף שקל הם אמנם אפילו לא עשירית מסכום

יום העבודה קיבל את פני במייל מכתובת לא מוכרת.
קראתי אותו ונתקפתי בבושה גדולה.
היתה שם פניה אנונימית ("אני מייל בדווי...") משותפה.
שותפה בכירה.
המילים היו כואבות וניכר היה שהן נכתבות מלב אוהב.
מה היא כתבה?
היא שואלת אותי איך ייתכן שהרישום נפתח לכל השותפות
בשווה, בלי שום העדפות לשותפות שתורמות סכומים גבוהים
יותר מהבסיס של שלושים השקלים המפורסמים?...
האמת? התביישתי!
אכן, איך פיספסתי את זה?
מדוע לא נתתי קדימות לחברות המחזיקות את השמורה
בסכומים משמעותיים יותר?
לא! זה שהטיפול בנתונים הוא מסובך, והחישוב מול כל
תורמת בסכום חד פעמי או חודשי, הוראת קבע שחזרה או
תורמת המצרפת תרומה מ-2 כרטיסים וכו' - זה שהטיפול הוא
כל כך מסובך, לא מהווה עבורי שום הנחה או פטור.
גם זה שענייני הכנס שואבים אותי כבר שלושה חודשים
רצופים - לא מצדיק את המחדל הזה!
היא צודקת! השותפות הבכירות יותר היו אמורות לקבל מחוות
אקסטרה.

ההוצאות של כנס אחד... אבל עדיין מדובר במספיק כסף כדי שהלב יפרפר כשאני מבינה שהוא לא ייכנס כמתוכנן... ב"ה שזאת לא שאלה עבורי האם לעצור את השת"פ, אבל עדיין - זה לא היה קל...

בטוחה שלכל אחת יש לה את ההרגשה הזאת בזמנים כאלו או אחרים, ההרגשה של "וואו... כאן אני נדרשת לבחור בטוב... גם אם הוא קשה ודורש מחירים..." זה היה עבורי רגע כזה בדיוק.

כואב. מייסר. אמיתי. נוקב. ו... מצמיח...

ואז הרגשתי שאתן חייבות לשמוע את הקול הזה.

הקול שמיידע אתכן לא רק באיזה קהילה אתן שותפות, אלא גם איזה שליחות נאמנות אתן...

כמה זה מיוחד שהארגון כולו מושתת **עליכן**, ולא על מקורות הכנסה שעשויים להיות מפוקפקים... נכון,

לכאורה אין אפשרות להחזיק מכח תרומות הקהילה את הפרוייקטים היקרים השונים.

נדרש מאיתי כמנהלת ארגון לחשוב על מגוון ערוצי הכנסה,

אבל, הבסיס... התשתית... קיימת!

ב"ה!

השותפות העמוקה שלכן המצרפת תרומה לתרומה לחשבון סביר - ומאפשרת קיום תשתית קבועה לארגון - היא קריטית. ועליה אני מודה לה' בכל בוקר מחדש! עליה ועל כך שקיום הארגון לא תלוי בשום גורם שיש פקפוק בכשרות שלו. כל

שקל ושקל שמרכיב את התקציב - הוא סכום מזוקק. שקלי הקודש, של בנות ישראל טהורות אשר נשאן ליבן לנדוב לקיום שמורה.

העובדה שמדי חודש יש תקציב מסודר לעובדות, לתפעול המשרד, לספקים ולתשלומי ממסד - היא הארה מיוחדת מבורא עולם, **ואתן, השותפות הבכירות והרגילות - השליחות הטובות לגרום לזה לקרות.**

בעזרת ה' נמצא יחד את התמהיל המדוייק לקיום 'שמורה' לקיום ולצמיחה, שגשוג והתפתחות.

הנה חידוש נוסף בגליון שלפניכן: הכנסנו פרסום קהילתי לתוך המגזין.

איך אני מרגישה עם זה?
תלוי...

מצד אחד כל כך רציתי להגיש לכן מגזין מלוטש שהשיקול היחיד המוביל כל החלטה זה, החשיבות שלו לתועלת הקהילה. ומנגד, ההכרח לא יגונה... הוצאות ההדפסה גבוהות כל כך וההכנסות הללו יאפשרו לנו עוד פעילות בעוד ערוצים.

אמנם ההחלטה לא היתה קלה, אבל התוצאה? לעניות דעתי לפחות, ובלי קשר לכסף... לא רעה בכלל.

יש משהו מרחיב את הלב לראות 'ד"ש' מחברות קהילה בין דפי המגזין... ותכל'ס, כשאני מסתכלת על התוצר הסופי אני מתחילה לחשוב שבעצם, יש בזה משהו מוצלח - מקווה שגם אתן תאהבנה את השינוי!

ברכות לראש משביר

ברוב כבוד ויקר
נשגור ברכותינו

לרב צביקה כהן סגן ראש עיריית ירושלים

על השתתפות מכל הלב
בהקמת כנס אלול תשפ"ב
למען חיזוק יראת שמים
ושמירת בנות ישראל

יה"ר מלפני אדון כל שיזכו העוסקים
בצרכי ציבור באמונה, שיקבלו שכרם בזה ובבא
ויזכו לרוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם,
מתוך בריאות אושר נחת ושמחה.

כללו של דבר,
הארגון שלנו הוא ארגון צומח.
אנחנו, (בדגש על 'אני...'), רחוקה משלמות,
אני מניחה שיש ויהיו כשלים על הדרך
אולי את תורמת מתמצית ליבך,
ודווקא לא מרגישה תמיד את ההוקרה הראויה לך,
אולי לפעמים אנחנו מקבלות החלטה -
כזאת שאת לא מאד שלמה איתה...
אולי לפעמים את מצפה מאיתנו למשהו - שלא קורה.
בהחלט יכול להיות,
וקשה לי עם זה שלפעמים אני אפילו לא יודעת להתנצל...
אבל,
כן חשוב לי שתדעי את ערכה המוחלט של השותפות
שלך!
את המשמעות האדירה שיש לתרומה הקבועה הזאת:
בזכותך הקהילה הזאת קיימת,
בזכותך היא מסיימת עכשיו שבע שנות פעילות רצופה,
בזכותך היא נשארת מזוקקת, צרופה.
בזכותך היא אחרי הכל, כל כך יפה...

**מתפללת לה' שנזכה לעבור את החודש הזה,
חודש הרחמים והסליחות
בעוד עשייה,
מתוך קרבת אלוקים
לאה**

שאלה

לאחרונה כשישבנו יחד בהפסקה בעבודה, הייתה לאחת מהחברות בצוות פליטת פה מאוד לא מוצלחת, שעוררה גיחוך כללי. כולנו צחקנו על חשבונה ועקצנו אותה, ואז כתאום שמנו לב שפניה אדומת והיא יצאה במהירות מהחדר. אחת מאיתנו מיהרה לרוץ אחריה ואמרה "סליחה, לא התכוונו לפגוע", אך היא לא התייחסה והמשיכה בדרכה. השניה התקשרה אליה בערב ואמרה לה "אני מתנצלת על ההתנהגות התינוקית שלנו, אל תקחי ללב, היינו במצב רוח של צחוק", אך תגובתה היתה רק אמירת שלום חטופה לסיום השיחה. השלישית שלחה לה מייל לאחר יומיים ובו כתבה: "אני לא מסוגלת לפנות אליך מרוב בושה, אפילו בטלפון. תדעי שמרוב צער וחרטה על הבזיון שגרמתי לך אני לא ישנה טוב בלילות, ואני לא יודעת איך אוכל לפייס אותך. אני מתחננת אליך שתסלחי לי". אך גם מכתב זה נותר ללא מענה.

שאלתנו היא - האם מוטל עלינו לפייס אותה עוד יותר ממה שעשינו?

א) במקרה זה, הגם שהפוגעות כבר התחילו במצות הפיוס, עדיין מוטל עליהן להמשיך ולפייס כדין. לפיוס יש שתי מטרות: האחת- לרכך ולבטל את רגש כאב הפגיעה, ושניה- לעורר את רחמי הנפגע שירצה שחבירו לא יענש על פגיעתו [שדבר זה הוא ממהות המחילה].

עלינו לדעת שעיקר צערו וכאבו של הנפגע הוא מכך שזלזלו בו והשפילו אותו, וכשהפוגע מכיר ומודה בחומרת מעשהו ומצטער ומתחרט עליו הוא מראה בכך שהנפגע חשוב בעיניו ואדרבה כעת הוא אף משפיל עצמו לפניו, וכך מתרככת הרגשת הפגיעה עד לביטולה. ביטול הרגשתו הרעה פותחת את הדרך לליבו לרחם על זה שמתחנן לפניו, ולרצות שלא ימשיך להצטער ולא יענש. משום כך עיקר הפיוס הוא שהפוגע יראה לנפגע שמכיר ברעת מעשהו ובחומרתו ושהוא מצטער ומתחרט באמת על שפגע בו, ולאחר זאת יכול לבקש את מחילתו.

ולכן, החברה שפייסה בכתב וביטאה היטב את צערה חרטתה והכרתה בחומרת המעשה אכן פייסה כראוי, אבל כיוון שהנפגעת עדיין לא מחלה, מוטל עליה לשוב ולפייס עוד פעמיים להשלמת חובת הפיוס. [ואז גם אם הנפגעת תמאן לסלוח יהיה חטאה מחול. כמובן שצריכה היא גם תשובה לשמים להתוודות ולקבל על עצמה שלא תשוב לחטא זה לעולם, ככל עבירות שבין אדם למקום].

לעומתה החברות שפייסו בלשון "סליחה לא התכוונתי לפגוע", או "אני מתנצלת על ההתנהגות התינוקית שלנו", לא בטאו את צערן על הפגיעה ולא את הכרתן בחומרתה, והחסירו את עיקר הפיוס ובקשת המחילה.

המפייסת צריכה להזהר בשלשה דברים המעכבים את הפיוס:

הקהל שלך
בידיים טובות

אלישבע פישר

יוצאת אליך מתוך האולפן
עם מופע שירת נשמה סוחף
מלא אור ושיר.

התאמה אישית
לכל אירוע וזמן
סביב מעגל השנה

אפשרות לתוספת
סיפור מסר מהדהד
בסגנון ז'נר + גיטרה

שנדבר?

נעשה שמח. יהיה אש.

054-8424-873

eli7fisher@gmail.com

אלישבע פישר

כשמילים יוצרות צלילים | אולפן וסאונד

דף הבית | 11

ובשלישית אם הנפגעת לא מחלה, ואף לקחת עימה בכל פעם שלשה בני"א למעמד הפיוס 2 . אך בזמננו יתכן שאין צריך לפיוס כל פעם במעמד שלושה כמבואר בהערה 3. ומכל מקום אחרי שלא נתבאר פטור זה בפוסקים ודאי שיש להשתדל ביותר לפיוס היטב כדי להשיג את מחילת הנפגעת מבלי שתצטרך להביא שלושה אנשים. וכשחוזרת לפיוס לכתחילה תשנה את נוסח הבקשה וסגנונה כדי למצוא דרך חדשה ללב הנפגעת. בדרך כלל טוב להתמין בין פיוס לפיוס לתת מקום לדברי הפיוס להתישב בליבה של הנפגעת.

1 ריבוי זה אפשר לעשותו הן בעצם לשון הבקשה כמו: אני מבקשת ממך מאד, אנא, בכל לשון של בקשה. והן בהוספת טעמים לבקשה כמו: תרחמי עלי, תעשי עמי חסד, וכיו"ב.

2 שו"ע סי' תרו ס"א. ובהוריה עליה לפיוסם שוב ושוב לאין שיעור עד שימחלו.

3 כפי הרוח השוררת בזמננו רוב בני אדם לא ירגישו טוב מפיוסם במעמד אחרים, ואף יתרעמו על הפוגע שמוסיף פרסום לפגיעתם. ונמצא שקיום דין זה בזמננו פועל להפך, להרחיק לב הנפגע מהפיוס המיוחל, ולפייז אפשר שבזמננו אין צריך לפיוס במעמד שלושה [מלבד כאשר היו הפוגעים ארבעה או יותר, שאז גם לרוח זמננו אין מניעה לקיים הדין ע"י שיפיוס במעמד אותם שלושה מחבריו הפוגעים].

1. זמן - אין לפיוס את הנפגעת בשעת כעסה, אלא יש להתמין עד שישכך כעסה. אבל אם רואה שהנפגעת מרגישה רק פגועה (ולא כועסת), אזי אדרבה יש להזדרז לפיוס להיטיב את הרגשתה.

2. שיעור - יש לפיוס במידה המתאימה לחומרת הפגיעה - כפי עוצמת הפגיעה כך צריך להרבות בפיוס, הן ע"י ריבוי הבעת חרטה, הן ע"י ריבוי ההכרה בחומרת המעשה והן ע"י ריבוי בקשה למחילה 1 . ובמקרה זה אם יש אחת שעקצה יותר מאחרות- מוטל עליה להרבות בפיוס יותר.

3. חזרה - דין הוא לחזור ולפיוס בשנית

הרחבת הדברים
עם מקורות הובאו
בקונטרס הריני מוחל.

ניתן לקבלו במייל:
m.hatshuva@gmail.com
מענה לשאלות בטל:
052-7119031

כל ההתחלות שוות

פותחת בסיעור מוחות פנימי, מחדדת אזניים לרעיונות המבריקים שיצופו לי מתוך התודעה. בינתיים שומעת רק את הרעש שעושות הבנות שלי. שתהיינה בריאות, באמת, מתי יפרידו כבר את שנת הלימודים החרדית מספטמבר? מה האיוולת הזאת שהן נאחזות בשרידי החופש עד ה' אלול על חשבון השקט שלי, העבודה שלי, הכביסות שלי והכי חשוב - התשובה שלי? אין ברירה, נחכה עוד קצת. בינתיים, בין הדרגה להדרגה וריצות למעון, מזמזמים לי במוח כל מיני רעיונות רגילים. נדושים. הכיוונים המוכרים שכבר ניסינו (וגם נכשלנו). כאלו שלכבוש אותם לגמרי לא הצלחתי מעולם. שבוע חדש נפתח באלול ופוגש אותי מחכה להברקה, מעלה רעיונות ומורידה. לכוון בכל התפילה- מדי קשה בשביל התחלה, להשתדל בכוונה בקריאת שמע- רעיון. בעצם רציתי יותר משהו של בין אדם לחברו. שמעתי פעם בהרצאה שזה יותר מתאים לקבלה של אלול, משהו של שבירת המידות, של להיות איש כלל. אני חושבת על ארגון היולדות השכונתי, על סבתא שמחכה לטלפון מעבר ל"שבת שלום" השבועי, על החדשה בעבודה שמביטה בי בעיניים מתחננות כשאני חולפת ליד העמדה שלה. אני כמעט מתפתה, ועל המקום נזכרת באלף סיפורים נגדיים שמוכיחים לי במאה הוכחות ש"חסד מתחיל בבית". מה שווה לעשות חסד בחוץ ולקצור שבחים, כשבבית יש עוד בני אדם מהמשפחה הפרטית שלי שמחכים לי בעיניים מתחננות? טוב. אז משהו עם בני הבית. אני מתבוננת מסביב

חודש אלול מתחיל. איזו תחושה חגיגית. כמה חיכיתי לחודש הזה, לריח הרענן של ההתחדשות באוויר, לגיוס הכללי של הלב שמוכרח להקיץ סוף סוף מטרדמת קיץ ארוכה, מיוזעת ומאובקת. כמה חיכיתי לטריגר כזה שיגרום לי לזוז קצת, לעלות מביצת היום יום שאני שקועה בה עד צוואר, לפתוח עיניים ולראות אופק של שמיים. השנה אני לא מתכוונת להתפשר, אני מכוונת לגמרי ובהחלט להשתפר. אחת ולתמיד. לקחת על עצמי קבלה איתנה כסלע ולעלות איתה, לאט ובהתמדה בהר ה'. לא כמו בשנים קודמות... בעצם, לא כדאי לחשוב עכשיו על השנים הקודמות. הפעם זה משהו אחר, אין ספק. גדלתי, החכמתי, השנה האחרונה העבירה אותי דברים, עם ישראל עבר השנה דברים, אוהו דברים. הצורך לעשות משהו הוא כל כך דוחק, אי אפשר להסתפק הלאה בבינוניות הזאת, במריחה של סתם. אני חייבת לקחת קבלה מאד מאד מיוחדת, משהו שיעשה רעש גדול בשמים, שיוכיח שפתחתי דף חדש, שזו לא אותה אני, שילמד עלי זכות לשנה טובה ומתוקה. ואל תזלזלו, זו בהחלט משימה מורכבת במיוחד: מצד אחד שלא תהיה קשה מדי, שיהיה סיכוי שתשרוד, מצד שני, שלא יהיה משהו אזוטרי וזניח. זה חייב להיות משהו עם משמעות, משהו שנושא בתוכו את כל ההבטחה של האלול שלי, לאו מילתא זוטרתא היא.

אז הנה, א' אלול הגיע ואני כבר בהחלט התעוררתי. ברצינות!

יום אחד זו אחותי על הקו, מודיעה לי בקול שאינו משתמע לשני פנים על התארגנות משפחתית לישועת הדודה החולה. מפרטת לי את הקבלה בצניעות שהחליטו וסוגרת, לא פנויה להתמקחויות ודיונים. אני דואגת לדודה, רוצה להיות חלק ומסכימה.

מרתון החיים ממשיך לדהור סביבי, המחשבות העמוקות עוד אופפות אותי בלי הרף, אך מבפנים משהו זעיר מתחיל לנבוט ולדגדג אותי בתחושה נעימה של שינוי. יש לי רגע של התגברות ביום, יש התמודדות- לא תמיד קלה, אבל בהחלט משאירה טעם מתגמל. קשרים חדשים וזעירים בין תאי מוח מתחילים להיבנות בי, תאי לב. כמו ילד שמתחיל לזחול, כמו שריר שמתאמן להרים משקולת. קטנה. בכלל לא התכוונתי לקחת בצניעות, הי, ובכל זאת התמלאתי בכיף הזה. מוצאת את עצמי מרימה גם טלפון לסבתא, רוצה להיות טובה. להתחלה יש דינמיקה משלה.

ימי אלול יקרים כל כך, קוראים לי: תחטפי מה שאת יכולה, תתחילי ממה! תעשי איזו שהיא התחלה, פחות משנה עכשיו במה. מעט מן הטוב יאיר לך הרבה מן החושך, עצם ההתקדמות והיציאה ממצב תרדמת - שווה לך הרבה יותר ממה שאת מבינה. אל דאגה, עם הטעם החדש על שפתיים יקל עלייך בעשרת ימי תשובה להבין מהי הקבלה הנכונה לך לטווח ארוך, ממקום יותר בוגר, ממקום ער, מלב חדש וטהור שעכשיו בעשייה שלך הולך ונברא. שלא נחמיץ את המתנה הגדולה של אלול- עזרה ענקית משמים לצאת לדרך חדשה!

במבט סוקר כאילו מצפה שהקבלה תקפוץ מולי ותציג את עצמה, ונתקלת בשלוש ערמות כביסה ענקיות, תינוק זוחל שמתקרב למטבע על הרצפה, ועוף שמפשיר לשווא על השיש, בסבלנות שתיכף יפוג תוקפה. טוב, אני חייבת לכבות כאן שריפות, נחשוב על זה יותר לעומק בפעם הבאה.

משהו עם בני הבית זה קשה, אני חושבת לעצמי בערב השקט הבא אחרי שלושה ימים רועשים. הם כל הזמן סביבי, רואים אותי בכל מיני מצבי רוח. אי אפשר לברוח להם, להציג הצגות, להיעלם באיזה חור ולהתארגן שם, ואז לחזור עם חיוך מהאגדות. דבר שאני מקבלת בקשר אליהם צריך להיות עמיד. כמו שיש חלב עמיד, שמסתדר גם בלי מקרר, הקבלה צריכה להיות עמידה גם במעלות החום הרוחתות שלי, בסופות הטייפון שתוקפות פה את הבית מפעם לפעם. בערבי שבתות נביח. אולי אפשר לקבל משהו בקשר לערב שבת, באמת, שיעזור לי להיות יותר רגועה? מה, לא להתעצבן כשהם לא עוזרים? לא להתעצבן כשהם מרוקנים את הסירים? קשה, אמרנו שקשה. ובכלל, אין קבלה שמתחילה ב"לא" ככה שמעתי פעם בהרצאה (נס שאני הולכת לכל כך הרבה הרצאות). תתמודע לא מבין "לא", הוא שומע רק את המילה "להתעצבן" ומפרש הפוך. תמיד עדיף להתחיל בעשה טוב. מעט מן האור דוחה הרבה מן החושך. אז מה כן? כן לחייך, כן להגיד "כל הכבוד מותק שהרמת קפלה אחד מחדר המבולגן שלך?" רגע, אני צריכה לחשוב על זה. לא החלטתי עדיין. הטלפון מצלצל. יש תור לרופא שיניים, ושניצל מופשר נוזל על השיש ברקע. החיים לא עוצרים באלול. כבר כ' ימים עברו, חבל.

שוקואו CHOCOWOW

MY GIFT SHOP
חנות המתנות שלי

www.chocowow.net

סטפנסקי, אשר גולאק 8

077-7894270 @ chocowow2000@gmail.com

בהשגחת
לירושלים
העיר החדשה

האכתי לאגוז... מולחנת להצלה!

שלנו מכל השנה כולה.

בואו, אפשר לחזור הביתה.

שם החודש אלול ובשפה הארמית "אלל" משמעותו חיפוש, טיהור וכפרה, כפי המתבטא בחודש זה.

אלול- בר"ת "אני לדודי ודודי לי", על שם הקרבה ההדדית עם ד'. סופי התיבות הן בגימטריה 40, המסמל את ארבעים ימי הרצון מר"ח אלול ועד יום הכיפורים.

מזל החודש- בתולה, ע"ש הפסוק: "שובי בתולת ישראל", רמז על התשובה שאנו עורכים ומתחדשים בחודש זה.

וכן דרשו את הפסוק: "אל תפנו אל האלילים", אל תפנו ואל תחכו עם התשובה, "אל אלילים" אל חודש אלול, אלא שובו כבר קודם.

הפעם הראשונה בה הלכתי לאבוד, מוכרת לי רק מסיפורי המשפחה העוברים במסורת מדור לדור.

זכות הטראומה שמורה להורי בלבד. אלא מה, מאז ועד היום סיגלתי לי הרגל מגונה ללכת לאיבוד בכל שנה מחדש.

כמה פעמים...

רק כשהבנתי את תפקידו של שבת דן, בהיותו 'מאסף לכל המחנות', קלטתי איפה אני נמצאת בדיוק.

כשם ששבת דן היה מוצא את כל האבודות ומחזירן לשאר השבטים, גם אנו זוכים בחודש אלול, החודש המאסף, לקבל בחזרה את כל האבידות

לך חזל,
לכנ"ץ וארץ.
ככה מתחילים שנה טובה
באת

דפדוף מהיר בפרשות הנקראות בחודש אלול, מוסיף לנו עוד טעם בהבנת מהות החודש. חם לך? זו סיבה מצוינת להמשיך לקרוא הלאה.

יש חדש תחת השמש!

פרשת כי תבוא פותחת במצות ביכורים- הבאת הפרי הראשון מהיבול לירושלים בטקס חגיגי ורב רושם. מה יש במצווה זו, שהיא מתקיימת ברוב פאר והדר?

הבלבול במבול מסדר לנו יופי את הדברים. ה' מבטיח לאחר המבול שלא יכלה עוד את העולם כולו, ומוסיף: "... זרע וקציר וקר וחם וקיץ וחרף ויום ולילה לא ישבתו".

זיר מקלף במלוח ספיישל אלף בבית!

ימות המשיח מתוארים כימים של שקט ושלווה, "וגר זאב עם כבש". בטח לא נהיה עייפות אף פעם, לא נכעס ולא נקנא. אז למה בעצם ה' מצווה את משה בפרשת שופטים שלעתיד לבוא, יוסיפו עוד 3 ערי מקלט על הקיימים? בימות המשיח, גבול ארץ ישראל יתפשט לגבולות ההבטחה האלוקית לאברהם, וחשוב שכל אזור בארץ יהיה במרחק סביר מעיר מקלט כך שגואל הדם לא יוכל להשיג את הרוצח. דברים אלו סותרים לכאורה את דברי הפתיחה- מי בדיוק יזדקק לעיר מקלט בימות המשיח?

זאת ועוד, הערך של חיינו היום הוא במאבק הפנימי של האדם בין טוב ורע, מה יהיה אופי

של המשמעות העמוקה שלה.

הקב"ה מחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית. עלינו להיות מודעים לכך בכל מהותנו, ובמיוחד בתקופה זו של ראשית השנה החדשה, ומעל לכל לתת ליבול החדש, למודעות החדשה של "שיוויי ד' נגדי תמיד"- להבשיל בתוכנו.

אומרים שעומד להיות חם, חם מאד. ובל זאת אנחנו מתחילות להתעניין במחירי מעילים ב"סיילים" שווים.

זה בדיוק משום שאנחנו חוות את התיקון לדור המבול, ומתחילות לעדכן את תוכנת הסתיו על המערכת המחושבת שלנו. אנחנו יכולות לנצל את הרגע הזה ממש, לעצור ולכוון- 'ה', הנה אני שוב בוחרת להמליך אותך מעלי מחדש, אתה מנהיג את כל מקרי העולם ותהפכותיו! ותיכף מיד המשיכי לרוץ לקנות שכפ"ץ קשמיר

במבצע, עם ארטיק מרענן לדרך.

הנה את כבר מוכנה!

אחר המבול ה' הנהיג את העולם באופן שונה וכך יבוא על תיקונו הקלקול שנעשה במבול.

מה בעצם הקשר? דור המבול שקע בחיי שגרה מדומים מפני שתופעות הטבע לא השתנו! הדור התרגל ליציבות שבטבע, ובהדרגה נתפתה להאמין בכוחות הטבע ככוחות בפני עצמם - כל אחד ואחד מולך באין מפריע בתחומו שלו. כדי לנפץ עבודה זרה זו, ד' ערער את האיזון של הטבע.

ד' חפץ להזכיר לאדם ע"י חידוש ואי אפשרות לצפות את העתיד- את המקור האמיתי לכל הסובב אותו.

כך הוא זוכר תמיד על פי השינויים המתמידים בחיים שאין דבר הקיים בכח עצמו, שכל עונה, כל תקופה, היא רק מתנה זמנית מאת ה'.

הביכורים מביעים את שמחת האדם והכרת הטובה לבורא שנתן את יבול השנה. אלו הם הפירות הראשונים, הביטוי לחידוש שקוטע את מסלול ההרגל וההמשכיות.

הטקס החגיגי שליווה את הבאת הביכורים נועד לתכלית חשובה.

מטרתו היתה לעטר את המצווה בכל היופי

עבודתינו בימות המשיח, כאשר, לפי דברי הרמב"ן, אנו נבחר בטוב באופן טבעי?

בימות המשיח האדם יגיע למדרגה רוחנית גבוהה במיוחד. נשווה זאת למעמד קריאת התורה שלפני תפילת נעילה ביו"כ, בו כולם מצויים בדרגה של קדושה וסלידה מכל תאוה. ובכל זאת, דווקא אז, מתוך כל הנושאים שבתוכה, נבחר איסור עריות לקריאת התורה. האם זה לא מיותר ברגע זה? ודאי שלא. חכמי המוסר מוכיחים שדווקא ברגע של התרוממות הרוח, אנו חייבים להזכיר לעצמנו שסכנת הנפילה ברשתו של היצר עדיין קיימת, אם לא נתמיד בשאיפתנו לדבוק במדרגה זו שקנינו בשעת נעילת יום כפור.

גם בימות המשיח לא תהיה לישראל תאוות רצח או דחף להרע. אבל דווקא מפני מדרגת הקדושה הזאת, הקב"ה מצווה עלינו להקדיש ערי מקלט נוספות. בכל אזור של הארץ המורחבת חייבת להיות עיר שתזכיר לאדם את גודל חיובו לדבוק בתורה כדי לא לאבד את קדושתו. מצוה זו היא האמצעי שנוקט הקב"ה כדי לסייע לנו ללכת בדרכיו לעולם.

פרשת שופטים נקראת בתחילת חודש אלול, חודש

התשובה. בחודש זה, יותר מבכל השנה, אנו חשים סייעתא דשמיא מיוחדת בעבודת ה'. אך לא כדאי לנו להסתפק בתחושת ההתעלות שתקופה זו משרה עלינו אלא נתמיד בשאיפה להמשיך ולהתקדם. קיומו של העולם החיצוני המנוכר לערכינו ישמש בתפקיד דומה לתפקידן של ערי המקלט בימות המשיח - כתמרור אזהרה קבוע לאלה העובדים את ה' ביראה ובאהבה. (שיעור ליום השבת' הרב אביגדור מילר)

גם לך יש מסכים ומסכות, שאת חווה אותם כמכשלה בדרכך להתקרב אל ה' דווקא בתקופה זו יש לך הזדמנות להפוך אותם לשמש כלים עבורך להתקדמות אמיצה ובטוחה. אם תצליחי לשנות את המשוואה ולנהל את השימוש בהם לפי הצורך, ולא להפך, תזכי לארח לתקופת מה עיר מקלט בביתך. עיר דולקת, התעוררות משתוקקת, לשמור על עצמך כך שאף אחד לא יצליח להמית את הלב המבקש שבתוכך.

מילה ושתיים

עריכת לשון | הגהה | ניקוד

052-7118189

כל'החלף חייט' הוכיח להסיניט לא מביניט איזיל...

שאלו הח"ח: "תגיד לי, בורשא היית? " - "בודאי!, הרי לראדין מגיעים דרך ורשא". -"וכמה יהודים גרים שם, ומהו חלקם באוכלוסיה?". פירט לו: "אומרים שכשלושת מאות אלף יהודים מתוך מיליון תושבים". המשך הח"ח וחקר "אם עומד אדם בכיכר וורשא, ונואם באידיש, אל מי הוא מדבר?" -"מה השאלה? בודאי הוא מדבר ליהודים!"

"אבל אתה אמרת שהיהודים הם מיעוט בוורשא", הקשה עליו הח"ח, חייך היהודי: "אכן היהודים מיעוט, אבל רק הם מבינים אידיש...!"

אמר לו הח"ח: "כדבריק! הלא תבין- שיטפון הגורף מאה אלף יצורי אנוש, 'מי במים' השם ירחם, שפת שמים הוא! איתות ממרום! אך מי מבין את האיתות הזה, מי יזדעזע ממנו?! הסינים?! הם הרי אינם מבינים שפה זו, אם כן אל מי פנו? לנו היהודים! אבל אנחנו שנמצאים בראדין, מהיכן נדע על נאום שמימי כזה שנאמר בסין? הנה הביאך ה' לכאן לראדין, כדי שנשמע על כך!..."

מי כמונו יודעות, שאם לא נזדעזע מהסכר בסין, ה' ישלח לנו משם את המסר, ולו על ידי חיידק בלתי נראה, כדי לעורר אותנו ולהשמיע לנו את דבריו. תכלה שנה וקללותיה, תחל שנה וברכותיה.

יהודי סוחר גדול שהתגורר בסין הרחוקה, החליט לייבא בעצמו סחורות מאירופה לסין. בדרכו חזרה, החליט לעבור במעונו של ה'חפץ חיים' בראדין, שיום פטירתו חל בכ"ד באלול. הח"ח התעניין ושאל: "מה נשמע בסין?" נאנח היהודי והחל לספר: "העניינים יגעים, אין חינוך יהודי, אין שחיטה כשרה, ישנם ניסיונות קשים בשמירת השבת, ה' ירחם".

הח"ח לא התפעל וענה: "צרתכם צרת רבים בדורנו. בקהילות רבות, מאוסטרליה ועד לדרום אמריקה מתמודדים לצערינו עם קשיים דומים. ומה עוד נשמע בסין?" ענה היהודי "כבר עברו כמה שבועות מאז שיצאתי משם... ותמה לעצמו, מה עוד מעניין את הח"ח מהקורה בסין? אך הח"ח המשיך וברר: "לפני שהפלגת על מה דברו שם בסין, על מה דיווחו העיתונים?"

סיפר לו: "הסינים בנו סכר ענק, אבל הוא נבנה ברשלנות, ומסת מים אדירה הגיעה אליו וערערה אותו. הוא קרס ומאה אלף סינים טבעו למות!!", "או ואבוי", הזדעזע הח"ח, "מידת הדין מתוחה, עד לסין הרחוקה היא הגיעה!"

פנה היהודי לח"ח: "ילמדנו רבנו: הרי כשסיפרתי על מצבם העגום של היהודים בסין, הרב הגיב בהשלמה, ואילו כשסיפרתי על טביעתם של איכרים סיניים, הרב מזדעזע כל כך..."

לתגובות: c7613795@gmail.com

דף ישן

דק כחוט הסערה. ולחוט הדק הזה קשורה הישות כולה. כשמושכים אותה מן העבר הנכון- הכל מסתדר ורק שצריך למצוא את הקצה, ואז- להעז למשוך.

לא על התהליך הזה אני רוצה לדבר. אני רוצה לדבר על היום. שמונה שנים אחרי מהפכה בה סגרתי את המכון שלי בהוראת רב. יותר נכון- סגרתי את חיי הקודמים.

כשאני מתארת לקהלים המשתנים שלי מה שאני מכנה "חיי הקודמים", הקושי העצום שלי הוא להאמין שבאמת הייתי כזו, שהסתפקתי בחיים כאלו, שאהבתי אותם ולא חלמתי על שינוי.

אני מספרת כיצד שאלתי בזמנו את הרב מה אעשה בלי המחול, הרי זה החמצן הכי קיומי שלי. והוא אמר בתמיהה- קיבלת מתנה, את צריכה להשתמש בה. רק שעכשיו, את צריכה לקפל את המפרש, את המנוע, את גוף הספינה וללכת הביתה.

הביתה.

מה הביתה? הביתה זה המחול. במחשבה ובדיבור ובמעשה. אם אני מקפלת אותו- אין לי בית!!

זאת הייתה חוויה אמיתית. אמיתית לחלוטין. בפה שלי, כיום, היא נשמעת בלתי אמינה בעליל.

הביתה- כיום- זוהי מציאות שהאושר שלה נעוץ בהיותי בת חורין מאותו המחול ממש! הביתה זה לקום בבוקר ולהרגיש את הלב מונח במקום הנכון. הביתה זה כשסדרי העדיפויות

פעם עניין אותי רק מחול. הוא נע סביב השעון הפנימי שלי. לא רק כשרקדתי בסטודיו, על הבמה, או בזמן השתלמויות ושיעורים. זה היה דופק עקבי שהייתי קשובה אליו בכל שעה ובכל רגע. כשהחלפתי מתכון עם אחותי, כשישבתי על ספסל בגינה, כשלוויתי חלב מהשכנה וכשנפשתי עם הילדים על הדשא בצימר. גם הלילות היו אפופי חלומות שהמשיכו בחסות החשיכה את אותו דיאלוג שרחש בתוכי בשעות האור. שבתות וחגים היו מסומנים במודעות נוספת, שהיתה שייכת לעולם ההישגי של גפיים, קפיצה וסיבובים מהירים. זה הלך איתי תמיד. כמו זהות. לא כמו כישרון ולא כמו תחביב ולא כמו אפיק פרנסה.

הייתי בטוחה שנולדתי ככה. באמת בטוחה. הכרתי אנשים שאהבו לרקוד אבל אני הייתי רקדנית שאהבה אנשים. המרכז היה בתנועה התובענית הנדרשת למצוינות בלתי פוסקת, ומסביב התארגן כל השאר- החיים, הפרנסה, עבודות הבית, ואפילו הקשרים הקרובים ביותר.

זהו קיום שקשה עד מאד להסביר אותו לקהל הנשים והנערות שאני פוגשת מדי יום בהרצאות. בלבול הזהות העמוק והגרעיני הוא בלתי נתפס. ותמיד אני תוהה ותוהות גם המאזינות- איך לא ידעתי. איך הגעתי לגיל 37 בלי לחוש שאני עם כרטיס נסיעה לכיוון אחד, ובו זמנית הליבה האמתית של החיים נמצאת בפריפריה?

התשובה היא- משום שדבר ענק כזה הוא בעצם דק מאד.

זה הזמן להשקיע בעצמך, בבית ובמשפחה!

לפקוח עיניים אל המציאות האמיתית בעין של תורה להאמין בכוח שנתן בך הבורא לבנות בית לשמו להבין אחת ולתמיד את עומק העניין של "שכינה שרויה ביניהם" ולזכות לחיים של קדושה, מלכות ועונג - כרצונו יתברך

לבנות בית של מלכות

סדנה טלפונית מיוחדת לנשים עם הרבנית ש' בילגריי

הסדנה מושתתת כולה על מקורות תורניים בברכתם של רבנים מכל העדות והחוגים

- עדות של מאות שומעות •
- שחייהן קיבלו ממד חדש של עומק רוחני ומעשי
- לא מיותר לאף אחת, לא מאוחר לאף בית**
- הרצאות בעברית, אנגלית ואידיש

חייגי לשמיעת שיעור לדוגמה ללא תשלום

לתפריט עברית - שלוחה 3

08-6312857

שלוחה 2: קורס לכלות
סדנה בת ארבעה שיעורים, לבנות את ביתך במבט הנכון - מתוך מנוחת הנפש, רצון וחיבור אמיתי

שלוחה 1: קורס לנשואות
שמונה שיעורים משני חיים שיעניקו לך את המפתח לחיים שיש בהם

ברורים לי מאליהם. הביתה זה חיים שמלאים עושר רק מעצם המחשבה הזו. הביתה זה קשרים קרובים, אמיתיים ומלאים עם המעגלים הכי קרובים ויקרים. הביתה זוהי שאיפה לעשות הטוב והישר, ולהביא את השאלות שלי בפני דעת תורה.

כיצד הסתפקתי בעבר במצב תודעתי בו כל אלו היו בפריפריה? בחיים בהם הייתי בטוחה שהזהות הכי מדויקת שלי היא המחול?

תשעה באב חלף עבר. איתו הניסיון להבין מה איבדנו, והמחשבות על כך שפעם היה לנו רובד אחר של קיום. רמת תודעה בלתי נתפסת שאין לנו שום יכולת לשוב אליה היום. מפורסם בשם הגאון מוילנא שאנו איננו מסוגלים להבין את אופן הראיה והחשיבה של הראשונים, ושהראשונים לא מסוגלים להתקרב לאפס קצה הבנה של הלך הרוח שהיה לאדם הפשוט ביותר בתקופת בית ראשון.

כלומר, אנחנו כל הזמן הולכים ומתרחקים. ויחד עם המרחק, מאבדים את הידיעה שאנחנו- גרעין עמוק נקי ומטוהר של אמת טוטאלית, עליה התווספו קליפות של זמן, של מרחק ושל גלות.

אנחנו- באמת- זהו אותו כח שמבקש רק דבקות בהשם וחופש מאותם כבלים מפריעים. אנחנו- זהו ילד שרוצה הביתה לאבא, ובכח אותה כמיהה יכול לשבור את אלף הסורגים שסוגרים עלינו.

אנחנו מתקדמים, לומדים, מתחזקים, גדלים, שואפים, נופלים, קמים, עושים עוד צעד ועוד אחד ונדמה לנו שאנחנו הולכים קדימה אבל באמת אנחנו הולכים אחורה. באמת אנחנו מקלפים שכבה אחר שכבה, מסירים את מה שאיננו שלנו, את מה דבק בנו בטעות ומגלים עוד אמת. משייפים עוד מעטה של סחף וסלע שחור כדי לגלות ולא כדי להמציא מחדש- את היהלום שאנחנו.

כלומר, באותו לילה, לפני שמונה שנים, כשצייתתי לרב, לא נוצרה לי

נִיר עֵרֶךְ

נָטַל דָּךְ - שָׁטַר לְהַתְחַיֵּב
עַל כָּל מָה שֶׁקְרוּב לְלִבִּי:

עַל הַרְצוֹן שֶׁלֹּא יִקְהֶה
עַל גְּבוּל בֵּין לְבֶן לְכֶהה
יִרְאֵת שָׁמַיִם פֶּן תֵּאבֵד
עַת חוֹל עִם קֹדֶשׁ בַּד בְּבַד...

נִהַפֵּךְ לְצַד שְׁנַיִ, שָׁם נִכְתַּב: מִי זֶה אֲנִי?
נִגְדִיר בּוֹ שׁוֹי מְטֻמוֹנִים
שֶׁרַק עוֹלָה עִם הַשְּׁנַיִם...

בְּצַד - נִצַּר טְבֵלַת אֶקְסֵל
תְּחוּשֵׁת הָאֶפֶס לְחַסֵּל,
נִתּוּנִים בּוֹ לְשִׁקְלֵל,
לְבַל חֲלִילָה נִתְבַּלְבֵּל!

נִמְסָגֵר אֶת זֶה הַדָּךְ
מִקוֹם נִצַּר לוֹ, מִעֵדָךְ,
יְהִי לָנוּ
נִיר שֶׁל עֵרֶךְ
וְנִצַּא אֶתוֹ לְדָרְךָ.....!

מִשָּׁם לְתַת הַסְּעִיפִים
שֶׁמְבַטְיָחִים חַיִּים יָפִים:
זְמַנִּי שְׁתִּיקָה קְבוּעִים
בְּרוּרִים
סִנּוֹן מְקַפֵּד לְדַבּוּרִים

סְעִיף נוֹסֵף (יֵשׁ לְמַרְקֵר)
מוֹל כָּל סֶפֶק שֶׁמְנַקֵּר,
"אֲשֶׁרִינוּ" בְּעֵגוּל נִקְיָךְ
וְכִכָּה נִמְלֵא הַבְּרִיךְ...

עצמיות חדשה. היא היתה שם תמיד ורק עכשיו התגלתה. גם אם התפתלתי כל הדרך לגילוי, ולקח שנים עד שבא אותו שקט מבורך של אדם שמצוי בביתו האמיתי, הרי שלא היה שם חידוש, רק חשיפת אמת ישנה מאד.

שמעתי בשם הרב גולדשטיין שזוהי מהות התשובה.

אנשים חושבים שהם עצמם- רעים וחטאים להשם. שכאשר הם עושים מעשים טובים, אותם מעשים הם "לא אני". הם שכבה קצת מלאכותית, אני קצת עושה את עצמי טובה... בסוף אני אתרגל, כמובן, אבל לעולם יהיה הטוב מצוי אצלי רק בפריפריה ובתוך תוכי- איפה שלא רואים, עדיף לא להסתכל קרוב מדי...

זוהי טעות עמוקה.

התשובה היא להאמין שהטוב הוא האמת היחידה שיש לנו. הוא הזהות, המקור והוא הבית. שאנחנו רק שבים. הולכים ושבים בצעדים מדודים לאחור ואולי לכן שיווי המשקל שלנו מתנדנד עם כל בחירה. כי ללכת אחורה זה מפחיד.

כי להאמין שאנחנו טובים באמת זה מפחיד.

כי לתת לעצמנו שם חדש, זה לא מגיע לנו, יותר מגיע לנו להלקות את עצמנו.

עבודת התשובה היא להאמין באמונה שלמה.

להפוך את הדפים לאחור ולהגיע לאותו דף חלק מטוהר מכל אותם שטויות שכתבנו עליו. להתבונן בו כמו בדף חדש, ולדעת שהוא בעצם- ישן.

ברוכים הבאים לדאצ'ה!

לא, לא התכוונו לערסל שבחצר הצימר ולא לטיול המדהים
בנחלי הגולן...

נחתנו זה מכבר אל אלול - הדאצ'ה של הנשמה, ימים של למעלה
מן הנופש והחופש, ימים אשר יש בהם רוממות, מתיקות אהבה
וקרבה. אני לדודי ודודי לי.

מלפנים, היה ר' אלחנן וסרמן עושה את אלולו אצל ה'חפץ חיים'
בראדין או בתלמוד תורה דקלם, ובני עלייה רבים היו עושים את
דרכם ל'מיר' ממריאים לרומו של עולם. ועוד יש עמנו כאלו שהיו
נוסעים מירושלים לחסות בצילו של ר' חיים קמיל באופקים, או
מרחיקים טוס מארגנטינה לארץ הקודש כדי להתכונן לימים
הנוראים בארץ אשר עיני ד' אלוקיך בה.

ואת ואני? היכן עובר עלינו אלול?

בארץ אשר לוח השנה הלועזי שלה אינו יודע דבר וחצי דבר על
ימי הרחמים והסליחות, במקומות עבודה אשר אינם מכירים כלל
בנשמה ובצרכיה, בלתי הגוף לבדו, במרוץ אחר קידום מקצועי
ותעסוקתי שאינו מקדם אותנו במסילה העולה בית קל...

ממש כדבריו של רבינו יונה: מה נואלו היוצאים לפעלם ולעבודתם
עדי ערב בימים הנוראים ימי הדין והמשפט ואינם יודעים מה יהיה
משפטם... (שערי תשובה שער שני, יד)

איך למען השם למרות זאת נצליח להשרות בביתנו אווירה אלולית
אמיתית הנכספת ללב טהור ולרוח נכון? איך משמיעים אצלנו את
ניגונו המתוק של אלול, כך שיסחוף גם את ילדינו להיטיב דרכיהם
ומעלליהם ויתרצו אל השם?

הגביע היה מלא ביין.

המוזג המשיך למזוג, הגביע התמלא עד שהיין החל להישפך
לצדדים אל תוך הצלחת שמתחת.

המשגיח, הרב ר' מאיר חדש זצ"ל, הסתכל בגביע שעלה על
גדותיו ואמר: "רואה אתה את היין הנוזל אל תוך הצלחת? היודע
אתה מדוע התחילה נזילה זו?"

"משום שהגביע היה מלא על גדותיו. אלמלא התמלא הגביע -
לא היה היין נוזל לצדדים."

כך צריך המחנך לראות את עצמו, כאותו אדון המוזג אל תוך
הגביע, צריך למלא את נפשו בתורה, ביראת שמים ובמידות.

כאותו מוזג, צריך גם הוא להמשיך בכך שוב ושוב, ואז, כל התוכן
הממלא את נפשו יזל כביכול החוצה אל התלמידים. (מתוך
"הגביע שעלה על גדותיו" לרבנית שולמית אזרחי)

את מה שממלא את לבנו עד כלות, את הערכים והשאיפות אשר
בנפשנו הם, את המילים שנאמרות חזור ושוב בשפתינו הדולקות,
ואת כל אשר בוער בעצמותינו ויקר וחשוב לנו באמת, יהיה לנו
קל יותר לצוות את בנינו ואת בתינו אחרינו.

הרוח שתנשב כאן בבית באלול הזה, תלויה ללא ספק באופן בו עוברים עלינו הימים, בגודלו של הפתח שאנו פותחים לו, לחודש הזה, בחמימות וברוממות שאנו מקבלים את פניו.

וראוי לכל ירא אלוקים למעט בעסקיו להיות רעיוניו נחתים. ולקבוע ביום ובלילה עתים ולהתבודד בחדריו ולחפש דרכיו לחקור. ולקדם אשמורות ולהתעסק בדרכי התשובה וכשרון המעשה. ולשפוך שיח ולשאת תפלה ורנה. ולהפיל תחנה. (שערי תשובה)

ואם כי לרובנו אין אפשרות למעט ולהוריד שעות עבודה, וקשה יהיה לחלקנו להתבודד בחדרינו (כי הילדים לא ראו אותנו משש בבוקר במקרה הטוב, או מאתמול בלילה במקרה הפחות טוב) או לקדם אשמורות (כי גם כך ההסעה יוצאת לדרך עם עלות השחר), נוכל למצוא את הדרך למלא את הגביע שלנו עד שיעלה על גדותיו.

לשפוך שיח ולשאת תפילה אפשר גם אפשר.

ותהיה זו בקשה ב"שמע קולנו" לזכות ל: "נְחַפְּשֵׁה דְרָכֵינוּ וְנַחֲקֶרְהָ וְנִשְׁוֶבָה עַד הַשֶּׁם" (איכה ג, מ), או פרק תהילים שייאמר יום-יום בתחינה לעלות בהר השם ולקום במקום קודשו.

ולהתעסק בדרכי התשובה אפשר גם אפשר.

גם הרחק מימיו העליזים של הסמינר, מהשיעורים המאלפים של מורותינו הבלתי נשכחות ומההרצאות הכובשות של טובי המרצים שזכינו לשמוע אי אז, קביעות יומית ללימוד מוסר אישי או זוגי- היא אוצר שאנו חייבות לעצמנו ולסובבים אותנו. המבחר

גדול, והסגנונות מגוונים ממש כרצון איש ואיש.

נוכל להוציא מאחד הילקוטים את ה"קיצור שולחן ערוך" וללמוד בעצמנו או עם הילדים את הלכות חודש אלול (פרק קכח). כי לימוד ההלכות בעיני דיומא, כוחו רב לו להכניס אותנו באווירת הימים ורוממותם. כדברי ר' ישראל סלנטר: "העיקר שברפאות תחלואי הנפש האלו הוא העיון בהלכה הדק היטב בכל פרטי סעיפיה, עד שישרישו בקרבו אהבת הדין במוחלט" (מובא באמונה וביטחון לחזון איש ג, ט)

ואולי גם נעתיק מהלכות עשרת ימי תשובה וננהיג בעצמנו גם באלול: ראוי לאדם שיתנהג בימים אלו גם בחומרות שאינו נוהג בהם כל השנה (קצור שולחן ערוך קל, ב), וילדינו ישמעו מאיתנו משפטים (מבוססים כמובן) כמו: בחודש אלול אני משתדלת לקבל שבת מוקדם יותר... או: בחודש אלול אני מנצלת את הדרכים ללימוד ההלכה היומית...

כך או באופנים אחרים המתיישבים על לבה של כל אחת ואחת מאיתנו, לבטח רסיסים מקדושת האלול ישקו את האילן הפרטי שלנו וירוו ממילא גם את הפירות שגדלים בו לתפארה.

(משולחנו של בעל ה"בכל נפשך")

**למענה במדור מאת הרב שליט"א, ניתן לשלוח שאלות
בנושאי חינוך לכתובת: office@shmura.org**

שמורות, מבול, ובר מים.

אסתי כץ

אולי כל מה שחסר לך לסביבת עבודה מושלמת הוא בר מים איכותי של אפיקים? הפעם, בר המים, בהישג ידך, חברת שמורה. תשתי הרבה יותר משחשבת ותתענגי על הנועם.

שוב היא קמה מהמחשב, מפהקת. שוב פותחת מקרר. שוברת שורת קוביות שוקולד חלבי. סוגרת.

שוב היא מסתובבת על הכיסא, מתנערת, וקופצת. נשרכת על עמדת הקפה. לוחצת על הקומקום, מחכה לו, מחכה לו ובוהה.

שוב גם את מתמתחת. את צריכה רק לשלוח יד אל החברה החדשה שלך, אל הקולגה.

היא כאן, היא לשירותך, היא אתך. זמינה תמיד: עמדת מים 'נועם 1' מבית 'אפיקים'.

חברות, תמה ההמתנה המייגעת למים החמים, כשהצורך בקפה מטפס במעלה הגרון עד למרכז המוח. די לבזבז ההפסקה הקצרצרה על שיגיונותיו של קומקום מיושן ופותה. צריכה מים

חמים כדי לחטא את המשאבה? הנה. מים חמים לתינוק שחזר צורח מהמעון? שוב, הנה. מחפשת משהו מרענן? הנה, בר המים של אפיקים כאן. אין צורך בכל כך הרבה מתוקים כשיש כוס מים רעננה וקרירה במרחק לחיצה, אין צורך לדאוג לאספקה של קולה או מיץ קל, כשיש בר מים איכותי, המציע את המשקה המופלא ביותר בעולם, בטמפרטורה המועדפת ובצלילות מקסימלית, עם כשרות מהודרת ביותר.

ככה שותים בריא

"תמיד ידעתי כמה כפיות סוכר מכילה כל כוס משקה תוסס וכמה עוד חומרים שמתאימים יותר לחנות הטמבור מאשר למכולת", מודה **חיה, 'שמורה' נלהבת**. "כולנו כאן ידענו את זה באופן תיאורטי, אבל למעיישה, לא הצלחנו להשמיט את הבקבוקים הצבעוניים מרשימת המכולת. נכון, קנינו שתייה מתוקה רק לשבת, לראש חודש ולאירועים מיוחדים ועדיין. לא הייתי מרוצה. הישועה הגיעה מהכיוון הכי פחות צפוי, עם רכישת מיני בר חדשני ומעוצב של אפיקים. התברר שהמתקן החדש הפך לאטרקציה תיירותית במטבח. הילדים ביקרו אותו, התרשמו, לחצו על הכפתורים החמודים, ו- שתו לרוויה. לפני שבת גיליתי בתדהמה שהילדים לא קנו שתייה מתוקה... לא צריך, אמא, הם אמרו, יש לנו 'נועם'. כך התיידדתי גם אני עם המכונה המופלאה. חסל סדר נישנשושים, הרבה פחות כוסות בעלות ערך קלורי מיותר, והרבה יותר מים זורמים בשעות העבודה ולאחריהן".

ככה שותים יותר

כמה מים באמת צריך לשתות בכל יום?

הרבה יותר ממה שנראה לנו. בהגיון פשוט אפשר להבין שעלינו לשתות אותה כמות שאנחנו מאבדים בהזעה, בנשימה, בדיבור. כמות המים הנאבדת בנשימה ובדיבור היא קבועה, אך כמות הזיעה משתנה. לכן, ככל שמזיעים יותר - צריך לשתות יותר.

על פי ההמלצות האמריקאיות, מבוגרים צריכים לשתות 2-3 ליטר מים ביום ובתרגום חופשי 10-15 כוסות מים גדושות.

"כולנו היינו רוצות ליישם את ההמלצות", יודעת נועה, עוד 'שמורה' שכבר נהנית מהמוצר, "אבל כולנו עסוקות. שתיית כוס מים פושרת מהברז היא לא הדבר המפתה אותנו ובוודאי שלא את הילדים שלנו. כוס מים קרירה ממתקן זמין, נגיש ומעוצב, קורצת הרבה יותר. כך יוצא, שאצלנו בבית, כצרכני בר המים של אפיקים, אנו זורמים עם שתיית המים בכמות הנחוצה, הרבה יותר בקלות".

מעניין לשמוע על מחקרים המוכיחים כי שתיית מים קרים תורמת להרזיה. ככה זה עובד: הטמפרטורה הממוצעת שלנו בכל רגע היא שלושים ושש מעלות צלסיוז. כל מה שבתוכנו מתאזן לטמפרטורה הזו. אשר אנחנו שותות כוס מים בטמפרטורת החדר - אנחנו מפעילות אנרגיה מעטה לצורך החימום, אבל כאשר אנחנו ניגשות לבר המים של אפיקים ומוזגות לעצמנו כוס מים צוננת בטמפרטורה של חמש מעלות, אנחנו מיד מפעילות את עצמנו כדי להגיע לחום הרצוי. כך תורמת השתייה הקרה להרזיה.

ככה שותים מסונן.

ולמה דווקא בר המים של אפיקים?

כי עם המים בברז זורמים עוד כמה חומרים שפחות מתחשק

באמת להזרים אל הגוף. כי אין ספק שדעתכם על שתיית אבנית או עופרת שלילית ביותר. כי תאגידי המים האחראיים על האיכות עד לפתח הבנין ומשם הם עושים את דרכם בצנרת ללא בקרה, כי בצנרת הביתית עלולים להתלוות אורחים בלתי קרואים ומזהמים שונים, שמשפיעים על איכות המים.

בר המים של אפיקים, מספק גם מסננים התורמים לאיכות המים וגם לבריאות המוצר.

החומר המסנן של בר המים של אפיקים הינו חומר אמריקאי ולא סיני. הוא אינו מותיר עקבות בדמות טעמי לוואי, והמים - צלולים, זכים וטעימים מתמיד. במעבדה מתקדמת מרכיבים סננים בעלי דרגות שונות של סינון ושולחים ללקוח את הסנן שמתאים לו בדיוק לפי שנות הסינון שנרכשו.

וככה אנחנו נשתה

ולעניינו, הקשר בין חברת 'אפיקים' ל'שמורה' הינו עובדה קיימת, הפועלת לטובת כולנו. 'אפיקים' נטלו חסות מרגשת על הכנס האלוילי שלנו.

'אפיקים' מאפשרת לכל אחת מאתנו לשדרג את סביבת העבודה או את הסביבה הבייתית שלה במיני בר יעיל, בריא ומהודר הלכתית. כעת, רק בשבילנו, גם המחיר מתאים את עצמו.

שימו לב להטבה לחברות שמורה בעת רכישה של 'נועם' 1:

הובלה והתקנה ב-349 שקל - ללא עלות

מפחית לחץ - בשווי 300 שקל ללא עלות

הנחה מיידית של 150 שקל.

גיאור לוי 850

עכשיו עם בא החגים והשבתות הסמוכים זה לזה
תתקדמו לבר המים ההיברידי נועם 2 מבית אפיקים שבת,
עם טכנולוגיית שבת למהדרין, שיאפשר לכם ליהנות
ממים חמים וקרים בטעם נפלא במשך השבת והחג!

הצעד הבא שלך
לפרסום ממוקד <<<

פרסום במגזין דף הבית של השמורה

מגזין דף הבית
פותח את שערי
לפרסום עסקים מתוך הקהילה
לפרטים: pirsum@shmura.org

בפרסום במגזין החודשי "דף הבית" את
גם זוכה לחשיפה עוצמתית מול קהל היעד שלך
וגם זוכה לחזק ולהעצים את פעילויות השמורה.

רבקי שפירא | יוצרת מט ויוצרת איסקית

הגענו לאלול, צלילי השופר כבר ברקע, קוראים לנו לשפר.

לעזוב את מי שהיינו אתמול ולהמציא את עצמנו מחדש, טובים ומשודרגים יותר.

זה לא קל אך סביבה מתאימה יכולה לסייע לנו מאד. כדאי שנדאג לנטרל מראש את הרעשים מכיוון של דמויות ה"אין סיכוי" וה"אין צורך", שנמצאות שם תמיד כדי להרפות את ידינו ולתת לנו אישור לאי עשייה.

ובמקביל לחפש את אלו שיוכלו להוות עבורנו סביבה תומכת ומעודדת, כזו שתתן לנו דוגמא אישית, תמיכה סביבתית לעקרונות עליהם נרצה לעמוד, וכוחות לצאת מאיזור הנוחות.

כך נוכל בס"ד להתקדם לגירסא משופרת יותר של מי שאנו יכולות להיות...

חדש עם תקווה לעתיד טוב יותר! הסיפור של גילה נתן לי שיעור חי על כוחה העצום של השפעת הסביבה על ההתקדמות שלנו בכל תחום בחיים.

סביבה שאינה תומכת התקדמות, עלולה למנוע מאיתנו את האפשרות להגשים את מי או מה שאנו יכולות להיות. בעולם העסקים, בעלי עסקים שרוצים לקדם את העסק שלהם, דואגים להקיף את עצמם בסביבה עסקית אנרגטית שמאתגרת אותם להתקדם ולצמוח.

אחת החברות שעובדת איתי, העסיקה שנים רבות מנהלת מעולה אך שמרנית, שמנעה בכל תוקף כל אפשרות לשינוי ערוצי השיווק והאסטרטגיה, בטענה שהמוכר והידוע הוא הטוב ביותר וכל שינוי עלול לגרוע.

לאחר פרישתה מינו תחתיה מנהלת חדשה שהייתה פתוחה לשינויים וחידושים, וכתוצאה מכך החברה צמחה בעשרות אחוזים.

המשפט הראשון שגילה (שם בדוי) אמרה לי, כשהגיעה לפגישה לצורך פתיחת תיק עצמאי ברשויות המס, היה: "כבר 14 שנים אני בדרך אלייך".

קולה היה טעון ושמעתי בו גם רעד קל. ביקשתי להבין והיא המשיכה.

"אני מאד יצירתית ויש לי ידי זהב. כבר שנים אני חולמת לפתוח עסק ולהגשים בו את יכולותי, לפתוח קורסים שונים, לפתח מוצרים מעניינים אך למעשה לא מקדמת שום דבר.

אני מוקפת בסביבה של חברות וקרובות טובות ואכפתיות, והן, מתוך דאגה כנה שאפסיד או שלא אצליח- מורידות אותי מכל רעיון טוב שניסיתי לגבש לכדי מעשה. כך אני מתגלגלת שנים כשכירה בעבודות מזדמנות בכדי להתפרנס אך לא מוצאת מנוח.

כנראה הגעתי לקצה גבול היכולת אז הנה אני כאן סוף סוף, מעזה לפתוח דף

פארי אויף | כיוון - אותיות עם כריזמה

את האזור הזה
יצרתי בערב
חתונה של בתי

בדרך לפתיחה
של דף חדש
ומיוחד

המילים הללו
שנתנו לנו
כח לזמנים
האחרים

מרגישות את
השמחה
והריקודים מול
הרעד שלפני?

תחי פוטאש | אדריכלות ומצבת פנים

שלבים.. ועדיין... קורה שצריך להתחיל מההתחלה.

כאשר יש רעיון תכנוני, כאשר יש קו עיצובי ויש השראה, ובדמיון שלך הכל כבר קורה מתוכנן ומוסדר כמו שצריך, ממצה את כל החלל, מתאים בול לצרכי הלקוח... כאשר מבחינתך זה מושלם, או אפילו כמעט..

ואז את נדרשת לעזוב הכל, להניח בצד, ולפתוח דף חדש ונקי.. לסגל חשיבה אחרת כאילו לא ראינו ועבדנו על התוכנית קודם.

ולהתחיל מההתחלה.

בואו נודה שעיקר התסכול הוא, שבתוצאה הסופית לא מעניין את אף אחד כמה סקיצות עברת בדרך.. כמה מחקת, כמה חשבת, כמה תכננת ושינית..

התוצאה הסופית צריכה להיות מוגמרת מושלמת ומתאימה לצרכים, ורק עליה תקבלי את השכר.

אלול בפתח, כולנו פותחות דף חדש של שאיפות, רצונות, קבלות, כוונות ומעשים. וכל הדרך שעברנו, וכל הדרך שעוד נעבור, בפיתולים ובלבטים- עליה, דווקא עליה, נקבל שכר!!

זה לא קורה הרבה, אבל קורה.

את מתחילה עבודה, עבודת תכנון כלשהי.

אולי את עצמאית, וזהו תכנון פנים חדש לדירה ללקוח, או שאת שכירה וקיבלת משימת תכנון חדשה של מבנה מגורים, קומת משרדים, או אפילו מטבחון או מבואה.

ואת מתחילה, לחשוב, לתכנן ולבדוק אם עומד בתקנים ובחוקים, ואם עומד בדרישות המכרז.

למחוק, לתקן, לחזור לאופציה הראשונה, לנסות רעיון חדש, לרוץ איתו.. ואז לחזור קצת אחורה, לשייף, לגלות חור קטן בתכנון, לסגור גם אותו, לבדוק שהתכנון המושלם עובד עם שאר היועצים.

ואז לגלות שצריך להזיז קצת את העמוד כדי שיסתדר עם הקונסטרוקציה (השלד). לסדר קוסמטית, לבדוק שוב שהכל עובד, המעברים תקינים, נגישות, בטיחות.

לערוך תוכניות, חתכים, חזיתות, כריסות,

ואז מגיע הלקוח או הבוס - ואומר שזה לא זה.. !!

אז אולי הקצנתי, כי יש כמה שלבים בתכנון. בתחילה מעבירים סקיצות ראשוניות לאישור, ואז ממשיכים בתכנון מפורט יותר וגם הוא נשלח לאישור בכמה

חני נתנזון / מטפלת הוואנות

דף חדש, חלק למגע, נקי עם ריח של נסורת. מזמין התחלה חדשה, נותן השראה למשהו אחר, אולי סוג של תקווה למימוש חלומות שתמיד שאפנו להגשים. חוויתן פעם את התחושה המשכרת הזו? את הפנטזיה שהנה... הפעם זה באמת הולך לקרות....

האם השינוי אכן התרחש? או ליתר דיוק, האם הוא הצליח להחזיק מעמד ליותר משבוע שבועיים, במקרה הטוב?

לא פעם מדברים על דף חדש, או על התחלה חדשה, בנימה של הזדמנות למימוש של חלומות ושאיפות שמעולם לא הצלחת למלא.

יושבת מולי בקליניקה קליינטית, היא מנסה נואשות ליצור יצירה בסגנון חדש, משהו שונה מכל אלו שקדמו לו. אני יושבת לצידה, רואה את הקווים, את הצבעים ואת אופן העבודה. וביצירה החדשה שנוצרת ברגעים אלו משתקפת אלי דמותה שלה, עם כל האלמנטים שמייחדים רק אותה וחברים יחדיו לאישיותה- היא.

היצירה - חדשה, ללא ספק. גם אם היתה יוצרת היום בדיוק את מה

שעמלה להכין ביום האתמול, היתה זו יצירה חדשה! אין יצירה אחת דומה לחברתה! אבל חדש הוא לאו דווקא חלק, נקי ומבהיק.

נכון, כשאנחנו עוצמות עיניים ומדמיינות לעצמנו דף חדש, הוא נקי לארבע, מעורטל מפגם. אך האם זוהי באמת המשמעות של התחלה חדשה?? האם ניתן כך בקלות למחוק את כל דפי האתמול, לשכוח את כל מה שהיה ולהתחיל מנקודת האפס?

ואולי זאת הסיבה שכל אותן התחלות חדשות, נוצרות ובוהקות, מלאות הבטחה לשינויים מרחיקי לכת- נגוזות עוד בטרם הגענו לתחתית הדף. כי כולנו מורכבות מרבדים רבדים וכל רובד נוגע בחברו, שואף אל תוכו את השפעת קודמו. ובבואנו לפתוח דף חדש, ניצבים מאחור מאות ואולי אלפי דפים שכל אחד היה חדש בזמנו וניזון מכוחו של הדף שקדם לו.

חודש אלול - דף חדש, התחלה חדשה. "בכל יום יהיו בעיניך כחדשים". כל פעולה שאנו עושים, גם אם כבר ביצענו אותה רבות פעמים, היא פעולה חדשה, עם כוח שמיימי מחודש, מלאה בפוטנציאל

שזה עתה התהווה. ובהזדמנות הטרייה שזה עתה נוצרה, גלומים הכוחות והיכולות שלי הישנים והטובים מפעם. לא כוחות ותעצומות בומבסטיים שמעולם לא ידעתי על קיומם. ואני, עם הכלים שלי אוכל להטביע חותם חדש גם במשהו נדוש ומוכר.

אז הבה ונעצום עיניים ונראה. דף חדש, הזדמנות שעד עתה אף פעם לא נולדה. ייתכן שהדף שניצב מולנו יהיה מחוספס מנסינות קודמים, או רטוב ומרוט מדמעות של אכזבה וכישלון. אך עדיין אני עומדת בפני דף חדש, יום חדש, עם אנרגיה, משאבים וצירופים שמעולם לא היו שם קודם.

אלול - "אני לדודי". מלאה בכמיהה, רוצה להתקרב, מבקשת לקום מחדש. ודודי - הוא כאן, מחכה לי, מושיט לי את ידו. ובשקט לעברי קורא - ילדתי, זוכרת את המעשה שעשית אתמול וגם שלשום רק הוסיפי לו קצת כוונה, תני לו משמעות שלא היתה. בכוחות שבך, באפשרויות שלך, יצרי נדבך חדש! ואני חשה בדף חדש שלי נפתח, מאיר את לבי בהבנה חדשה; "אני לדודי ודודי לי".....

כל ההתחלות - כל ההזדמנויות

כיבוי אורות ונכנסתי לאפלה מוחלטת.

כבר בשלבים הראשונים יידעו אותי גורמי הבריאות שסבבו אותי באותה תקופה בכל הזכויות העומדות לפתחם של עיוורים. בהכוונתם יצרתי קשר עם השירות לעיוור ברשות המקומית וקיבלתי תעודת עיוור. הבנתי אז כי יש לי זכות נסיעה חינם בתחבורה הציבורית וגם הנחה בארנונה. סיפרו לי על המרכז לעיוור, ולאחר ביקור במקום רכשתי לעצמי את השעון הדובר שלי ו... זהו. מבחינתי סיימתי את ההיכרות שלי עם עולם העיוורים, לא הייתי מעוניינת להשתייך אליו בשום צורה ואופן, לא טכנית, לא רגשית ובוודאי לא תרבותית או מנטלית.

העובדת הסוציאלית מהשירות לעיוור ניסתה "לשדך" לי מורה שיקומית אשר תלמד אותי פטנטים איך להסתדר בבית, קריאה בסיסית בכתב ברייל והתניידות ברחוב. את כל האפשרויות הללו דחיתי בשתי ידיים מתוך הכרזה "לא קשור אלי". אני אסתדר מצוין. יש לי משפחה תומכת וקהילה נהדרת. אני לא עיוורת מלידה, מכירה את העולם הרואה מצוין, יודעת למה מתכוונים כשמדברים על צורות, מושגים, צבעים וכו'. אני שייכת לעולם הרואה רק עם 'דפקטים' קלים. בשום אופן לא

הפתגם העממי קובע שכל ההתחלות קשות. הוא נוצר לאחר ניסיון מר של מתחילים רבים אשר הצהירו לו אמונים פה אחד, וקבעו כי קשה! קשה להתחיל עבודה חדשה, חיים חדשים, כיתה חדשה, מסלול חדש- ובעצם מה לא? אבל הפעם רציתי לדבר על הכיוון החיובי והפחות מדובר של סגולת ההתחלה. להזכיר כי התחלה חדשה היא גם הזדמנות חדשה. לתלמידות זו הזדמנות לפתוח דף חדש עם מחברות מעוטרות ומקושטות, למורות זו הזדמנות חדשה להנחיל כללים והרגלים, לקבוע לו"ז הגיוני להחזרת מבחנים ולתכנן איך תראה פני הכיתה לשנה הקרובה. התחלה חדשה היא הזדמנות לפתוח את כל הקלפים ולומר למה אני מסוגלת ולמה אל תצפו ממני. אחר כך זה כבר הרבה יותר קשה ומסובך.

ולמה פתחתי בהקדמה הדרמטית הזו? כי בדידי הווה עובדה! לפני שלוש עשרה שנים בדיוק איבדתי את מאור עיני. באמצע החיים, בשיא ה"קריירה" שלי כאמא וכאישה עובדת, בעיצומן של אלף ואחת דרישות ומטלות, בבת אחת הכריז הקב"ה על

אדריכלית/ מעצבת פנים?
גם לך נמאס להרוויח כ"כ קצת, ממקצוע שיכול להכניס הרבה יותר?
ההדרכה הזו בשבילך! הרשמי עכשיו <<<

רואה את עצמי שייכת לקהילת העיוורים בישראל.

בשלב מאוחר יותר ניסו לעניין אותי בפעילויות המרש"ל החרדי (מרכז שיקום לעיוורים), סיפרו לי על כנסים, מסיבות חנוכה ופורים, הרצאות, סדנאות, טיולים מיוחדים - לא שיתפתי פעולה בשום צורה, מן קיפודה כזו שאי אפשר לדבר אליה.

בנוסף לזאת גם יצרו איתי קשר מ'מגדל אור' - הגוף האחראי במדינה על שיקום מקצועי ותעסוקתי של עיוורים. דיברו איתי על תוכנות ופעלולים דיגיטליים שיכולים לעזור לעיוורים להסתדר מול מסך המחשב. הדברים לא נכנסו לי באוזן האחת, כך שגם לא היה להם צורך להשתחל החוצה מן האוזן השניה. אטימות? אולי זו ההגדרה המדויקת. בשלב מסוים התייאשו ממני. הבינו שאני לא לקוחה פוטנציאלית, עיוורת אבל לא משתפת פעולה, וסגרו את התיק שלי באנחת צער ובתחושת החמצה.

ואני? למה כל כך דחיתי את הכל? אין לי באמת תשובה. אולי זה הפחד משינוי, אולי החשש לצאת מאזור הנוחות שלי, אולי סתם כבדות, ואולי פסיכולוגית רציתי לשדר עסקים כרגיל ולהוכיח שאני מסתדרת מצוין. כך או כך, רגע האמת הגיע.

במהלך החורף הנוכחי, תוך כדי שיחת טלפון סתמית ונחמדה עם חברה צעירה (עיוורת גם היא) שהתעניינה בשירותי הניסוח והעריכה הלשונית שלי, פלטתי שאני עובדת בעזרת מזכירה שמקריאה לי את כל החומרים ושבגדול זו צורת העבודה שלי.

חשתי איך נשימתה נעתקת כאשר קראה בתדהמה לתוך הפומית: "רגע! את רוצה לומר לי שאת לא משתמשת בתוכנה

קוראת מסך?" מיליון סימני שאלה היו פזרים לאורך הנתיב הסלולארי שביני לבינה.

"לא" עניתי בפשטות, "מה זה?" חטא על פשע. גם לא משתמשת וגם לא יודעת מה זה...

"א... אני לא מאמינה למה שאני שומעת!" היא קראה-פסקה בהחלטיות. "אין עיוור שלא משתמש ב'קורא מסך'!"

פתאום הבנתי ש... הגזמתי. אולי לקיתי בהכחשה קיצונית לאורך כל הדרך, אולי בחרדה של ממש משינויים. מילא אם הייתי מנסה להכיר תוכנה קוראת מסך ומחליטה על סמך הניסיון שזה לא בשבילי. אבל במקרה שלי אני אפילו לא ידעתי על מה היא מדברת. מן ניתוק שכזה. הרגשתי כמו אישה שממשיכה לרדת לכבס את הבגדים בנהר, בעידן שבו פועלות במרץ מכונות כביסה דיגיטליות. זו לא הייתה תחושה של פרימיטיביות, אלא של טמינת הראש בחול כמו בת יענה.

החלטתי באותו רגע - די! לא עוד. לפחות אציץ לתחום הזה. אם ארצה - אקח, ואם לא - אז לא, אבל לפחות שאדע מה כן עומד לפתחי.

מה אומר לכן, עולם מלא נגלה לעיני. הקב"ה חלק מחכמתו לבשר ודם, וכמו בכל תחום אחר גם בתחום הטכנולוגי לעיוורים חלה התקדמות מרשימה. קיימות בשוק היום כמה תוכנות קוראות מסך המאפשרות לעיוורים לעבוד באופן עצמאי לחלוטין כמעט ללא עזרה, כולל ברמה מקצועית כמו זו שאני זקוקה לה. אולם, זה דורש הכשרה. ללא הכשרה לא ניתן לרכוש את התוכנות הללו במחיר מסובסד (המחיר

אז מה מתחייב אצלינו? ניבורן סמאשקייק חלאקה בת מצוה משכחה

Hiyaru
Lovly photography 0548405690

חיוור (:

זה תמיד חשוב
אבל **בממונה - זה העיקר!!!**

תחחילו להצטלם **במחיר שווה**
ותגמרו עם **תמונות אלופות** (ורויכים)

מחכה לכם,
אילה.
Lovly photography
0548405690

קופון הנחה:
לקראת שמורה' בלבד!
10% הנחה
(מחכה לך :)

שמורה?!

כאן בונים בית יהודי

ניין להשקין אפרקים אין הסדרה פקו "שמורה"

אדריכלות לבית יהודי
קייס וזריכה

מזמנת להצטרף אלינו לשיעורים ולהצטייד בכלים לבניית בית נאמן בישראל תוכנית א' תוכנית ב'

"יציקת יסודות"
סדרה בת 5 מפגשים לבחורות שבדרך הביתה פתיחה: תשרי תשפ"ג א"ה

"בניה ק/כלה"
קורס מזורז למאורסות א"ה יום שני כ' אלול

הסדנאות תקיימנה בבני ברק לפרטים נוספים שלחי מייל: idishhome@gmail.com נחזור אלייך בהקדם א"ה

ממלכה במבחן

פתוח <<<

בואו והצטרפו למסע מרתק, מאתגר וסוחף בחדר הבריחה הראשון מסוגו בארץ בעקבות גיבורי ארץ כוזר וגיבורי רב המכר "איסתרק"

הגיע הזמן לברוח איד יוצא מפה?

בואו נראה אתכם יוצאים מזה!

שטור 3 /// ירושלים /// 054-851-2777 // dominoes.co.il

המקורי - אסטרונומי), ובשביל הכשרה... נו, איני צריכה לחזור לנקודת ההתחלה.

היות וסגרו את תיק השיקום שלי, ומאחר ולא שיתפתי פעולה עם הצעות העזרה שהועמדו לפתחי בתחילה הדרך, אזי מתקיים בי קצת "עבר זמנו בטל קורבנו". יש תור ארוך של עיוורים שהצטרפו לצערנו לקהילת העיוורים בשנים האחרונות מכל מיני סיבות לא משמחות, והם קודמים לי בזכאות. אני נמצאת בתור כבר קרוב לחמישה חודשים ועדיין אינני יודעת מתי יגיע תורי. גם אז, ההכשרה תהיה כרוכה בארבעה-שישה חודשי לימוד, והפעם לא בעיר מגורי. אצטרך לנדוד לעיר אחרת (ככל הנראה תל אביב) כדי לקבל את ההכשרה המתאימה, שאותה יכולתי לקבל בתוך ביתי אם הייתי מנצלת את ההזדמנות שניתנה לי אז, בהתחלה.

איני באה בטענות לאיש כי אם על עצמי. אולם לכן באתי להזכיר, כי ההתחלה אמנם כרוכה בקשיים, אבל יש בה גם הזדמנויות חדשות שלא תמיד מתאפשרות בהמשך - נצלנה אותן!

ירושלים: יונה 3 גאולה

בני ברק: ר' עקיבא 47

מודיעין עילית: נתיבות המשפט 100 בחנות ביוטיק

שמורה.

0775431869

WWW.LI-V-LA.COM

INFO@LI-V-LA.COM

-דרושות-

חסרות

ניסיון

הא, מה?
דרושות חסרות ניסיון לכל
משרה, דרושות מתחילות
מכל תחום הכשרה. דרושות
בוגרות סמינר שמתחילות
ממש עכשיו שנה חדשה,
דרושים סיפורים על מפח
נפש, כשלון ואכזבה. אה,
ועל סוף טוב כמובן.
בכל מקום מחפשים בעלות
ניסיון, נכון.
בכתבה הזאת, החלטנו
לגוון. בואו אתנו, מהתחלה.

אסתי כץ

דף חדש ואלולי נפתח עכשיו ממש.
דף חדש פותחות תלמידות במחברת.
דף חדש גם לך בוגרת הסמינר, שביום הראשון הזה לא מכתפת שוב תיק ויוצאת למסלול המוכר. דף חדש חדש לך, וד"ש לך כשאת רוצה להתחיל, ומחפשת לך דרך. יחד עם סיפוריהן הכנים של ליבי חסידה, ממשרד ייעוץ מס אכפתי לעסקים ושיינדי אייזנברך מנהלת מכון ש"י ללימודי רפואה משלימה, יצאנו לצעוד בשביל חסר ניסיון, מנסות לאתר אותן, את הניסיון האבוד, על הדרך. נשות המקצוע הצטרפו אלינו, וגם אתן.

בעלת ניסיון דורשת:

"חלמתי להתמקצע, חלמתי להכיר היטב את העולם הפיננסי אבל עלויות הלימודים היו מעבר ליכולתי. כדי להיכנס לשוק למדתי את המינימום: הנהלת חשבונות סוג 1, מעט סוג 2, ו- יצאתי לחפש עבודה. לדאבוני פגשתי על הספסל בגינה ידידות מהשכונה שלמדו ראיית חשבון, וכולנו יחד עברנו אותו מסלול מפרך בחיפוש עבודה..."

העובדה שמקצועיות ממני נמצאות באותו סטטוס גרמה ללב שלי להתכווץ בלחץ. הוא שידר לי: ליבי, זה לא הולך להיות פשוט.

באותם ימים חסרי נשימה שמעתי על משרד שפותח שערים לעובדות' ללא תשלום ומציע סטאז', כדי להפוך אותן לבעלות

ניסיון המבוקשות יותר בשוק.
החלטתי שאני הולכת על זה.
במבט לאחור, אני לא ממליצה לאף אחת לעשות כמוני.
החוויה האישית שלי היתה לא פשוטה: לקום מדי בוקר וללכת לעבודה מבלי לקבל שקל".

(ליבי חסידה)

בכל מקום מחפשים בעלות ניסיון.

**בכל משרה הוא נדרש. אין כופולרי ממנו בשוק העבודה. מדוע?
מה חוסך המעסיק כאשר הוא מעסיק בעלת ניסיון בתחום?**

"המעלה הגדולה ביותר של עובדת בעלת ניסיון היא השפשוף", כך מגדירה רבקי אביטל, יועצת עסקית ומאמנת מנטלית מנהלת מרכז 'אוורסט'. "כדי להעסיק עובדים חדשים נדרש המעסיק למלאי נוסף של משאבים ואנרגיה, ומעסיקים מוצאים את עצמם לעיתים מתעייפים כל כך מהעסקת עובד חדש, עד שהם מעדיפים לעשות את העבודה בעצמם, ובלבד שלא יבוא מישהו לא מקצועי ויעשה טעויות טראגיות.

עובדת חדשה צריך להכשיר, להכיר לה את עולם התעסוקה ואת נהלי העבודה במקום.

כשיש לי עובדת טובה ומיומנת אני יכולה לעזוב בלב שקט את המשרד, לדעת שהיא מתקתקת עבודה, לצאת לחופשה ב'בין הזמנים' ולהיות בטוחה שהכל זורם שם גם כשאני נעדרת".

איך תאפייני את המתחילות ומה משותף להן, לכולן?

"לרוב, מתחילות הן ירוקות וחסרות הבנה בסיסית בקודים מקובלים בשוק העבודה. ישנו "ספר כללים בלתי כתוב" בו מצוין מה אומרים

להתמודד איתן... עובדת מנוסה מבינה בניואנסים דקים על איזו שאלה היא יכולה לענות, ואלו שאלות עליה להפנות אלי. היא מבינה שמילה זאת מילה, ושללקוחה לא משנה אם היא זאת שהבטיחה או אני, ולכן היא מוכרחה לעמוד מאחורי דבריה. מאפיין הפוך ל'ירוקות' הוא חוסר ביטחון ועודף שאלות. הן שואלות על כל צעד ושעל, מפחדות להחליט לבד או לענות ללקוחה, אפילו אם מדובר בתשובה פשוטה ומינורית".

"אין חכם כבעל הניסיון", כך אסתר ארבה, עוסקת בפסיכודרמה ארגונית ומנהלת ישיבת 'בנין אב' בירושלים. "בתחום העבודה הניסיון לא בהכרח מעיד על חוכמה או על כישורים. כשמעסיק מבקש עובד עם ניסיון בהרבה מקרים הוא רוצה לחסוך מעצמו את ההכשרה, את ההסברים האינסופיים לגבי כל פרט בירחל בתך הקטנה! לא קל לפשט דברים שעבור בעל ניסיון הם בסיסיים ומתבקשים, ובשביל המתלמד כלל לא מובנים מאליהם. לא פעם מדובר בהרבה מאד זמן, השווה כסף, ומושלך לפח. מסיבה זאת, מבקשת כמעט כל מודעת 'דרושים' בעלי ניסיון.

גם טלפנית וגם מוכרת בחנות בגדים מתבקשת להציג ניסיון קודם, על מנת לחסוך את תקופת ההכשרה. מקצועות מסוימים חלק מהרישיון לעיסוק כולל תקופת סטאז' - תקופת הסטאז' היא בעצם צבירת ניסיון (במקרים רבים ללא שכר), בתחום הרלוונטי, מה שמאפשר למעסיקים לקבל עובדים מיד עם סיום הלימודים. יחד עם זאת ישנם תחומי עיסוק שבהם מעסיקים דווקא עובדות ללא ניסיון. יש למשל משרדי רו"ח מובילים בירושלים, המעדיפים להעסיק בוגרות סמינרים ללא ניסיון ולשלם להם שכר נמוך, מאשר להתמודד עם דרישות שכר מופלגות של נשים בעלות ניסיון.

למעסיק ומה לא, מה עושים במשרד ומה לא מתאים, מתי מדברים על שכר ומתי ממשיכים הלאה. מן הצד, יש בזה משהו מתוק... כמו להציץ על תלמידה בימים הראשונים בכיתה א'. היא עדיין לא למדה שלא קמים באמצע השיעור לשתות, שלא מספרים למורה על העונש שאמא שלי נתנה לי בבית ושלא גוזרים סתם דף מהמחברת...

כך היה למשל עם עובדת ירוקה אחת, שהתלהבה מאד מהעיצוב המוצלח של המשרד והביאה לשם את התינוקת שלה, לצילומי סטודיו... או עובדת אחרת שהזמינה את אחותה לבקר אותה במשרד בשעות העבודה...

עובדות ירוקות עלולות, לעיתים, להתערב בעניינים לא להן. הן עלולות לענות ללקוחה במקומי, להבטיח הבטחות שאני עתידה

הגשת דו"חות שנתיים לאזרחים אמריקאיים

נסיון רב, שירות מהיר ואמין מאות לקוחות מרוצים

ניתן לקבל מענק שנתי עד \$1,400 לילד

Filing American tax returns

Experienced, accurate and fast service.

Get a refund of up to \$1,400 per child

ילדיכם עדיין אינם אזרחים אמריקאיים? פנו אלינו לשירות יעיל ומקצועי!

Chana Dowek
שירות לאזרח האמריקאי

- ★ טיפול בביקורת Handling Audits
- ★ דוחות FBAR FBAR Returns
- ★ החזרים לסטודנטים Students Refunds
- ★ החזרים לילדים Refunds for Children
- ★ דוחות מס Tax Returns
- ★ הצאת אזרחות פסור מאגרה Handling Citizenship cases

ch0527137814@gmail.com 0527137814

בעלת ניסיון דורשת:

"לפני עשרים ושבע שנים התחלתי ללמוד רפואה משלימה. התחום היה אז בחיתוליו בציבור שלנו, הוא בקושי הוכר ובקושי דובר, אבל כיוון שמצא חן בעיני למדתי רפלקסולוגיה, רפואה סינית ועוד.

בשלב הבא התעורר בי חשק עז ללמד רפואה סינית. פנית לבית ספר ללימודי רפואה משלימה שנפתח באותה התקופה והצעתי את עצמי כמורה.

"כת כמה את?" שאלה אותי בעלת המקום.

"בת עשרים וחמש", ענית לה בחגיגות.

היא ממש כעסה עלי: "איפה למדת, בגיל צעיר כזה? איך את חושבת להורות מקצוע בגילך, ואיך את מעיזה".

סגרתי את הטלפון, מרגישה כאילו קיבלתי סטירה מצלצלת על הלחי".

(שיינדי אייזנברך)

"בכל מקום דורשים בעלות ניסיון? זהו נתון לא מדויק"

מעירה שולמית לוי, מנהלת מוקד גדול לתמיכה טכנית טלפונית, המעסיק עובדות רבות, ביניהן בוגרות סמינר טריות. "ישנם מקומות עבודה רבים בהם מחפשים דווקא את החדשות. זאת

הנה, דוגמא חמה מהשטח:

כמנהלת מוסד חרדי שמתקצב על ידי המדינה, כל תמיכה ממשלתית מחייבת ביקורת ממשרד רו"ח ממונה, שעובר על בקשות התמיכה ועל דוחות הביצוע.

(במאמר מוסגר אציין שככל שמדובר בתקצוב למטרה חרדית בכלל ולישיבות בפרט, תופעל מערכת רגולציה וביקורת גבוהה יותר מהמקובל במגזר הכללי). משרד רו"ח מקבל מהמדינה עבור ביצוע ביקורת, שכר טרחת רו"ח בסך של כ-500 ש"ח לשעה. בפועל מעסיקים בחורות, בוגרות ייעוץ מס וכדומה, בשכר מינימום,

שעוברות על הבקשות ובמקרים רבים אפילו לא יודעות לבדוק נכון מרוב שהן 'טריות'. לאורך השנה אני מוצאת את עצמי לא אחת מסבירה לצעירה המתחלפת שאמורה 'לבקר' אותי, איפה הטעות שלה, ואחרי בירור מול ה'מנהלת' שלה (-) צעירה בעלת ניסיון בן שנה אחת שקודמה) היא מסכימה עם הטעות שלה ומתקנת..."

10% הנחה
לקורות "דף הבית" על צילומים
בחודשים אלול ותשרי

מוזמנים לחווית צילום
שותוציא אתכם עם חיוך גדול (:
הצדקו 8תפוס את התאריך האתמים 8כסו

Tami Horovitz
photography

תמי הורוביץ צלמת תינוקות ילדים ומשפחה
T7127875@GMAIL.COM | 0527127875

כדי לחסוך עלויות של פנסיות, ימי חופשה ועוד. מה גם שפעמים רבות דווקא לעובדים החדשים יש יותר מוטיבציה ונכונות להשקיע וללמוד.”

מנקודת מבטך, אילו מעלות יש בכל זאת לעובדת מתחילה?

”עובדת חדשה פתוחה לשמוע ולקבל, היא לא מגיעה עם דפוסים פעולה ומחשבה מקובעים והיא כמו דף חדש שאפשר לכתוב עליו הכל”.

איך תאפייני את המתחילות ומה משותף להן, לכולן?

”יש בהן רצון להצליח, נכונות להשקיע, חשש... ופעמים רבות חוסר בשלות. כלומר- הן חושבות שהן יודעות מה היא עבודה ובפועל תמיד יש להן הפתעות. שום דבר לא באמת מכין את האשה הצעירה למחויבות שעבודה דורשת, זה נתון שחשוב לכל מתחילה לדעת אותו. גם אם אי אפשר לדלג על השלב הזה, כדאי לפחות להיערך אליו רגשית.

הקושי בולט במיוחד במקומות עבודה, שהם רוב מקומות העבודה בשוק, הדורשים עבודה רציפה. בראיון העובדת אומרת: ’כן, בטח, אני מבינה’. ובפועל את שומעת אותה נדהמת והמומה כשצריך לעבוד בערב פסח, באיסרו חג או בשושן פורים”.

”אין ספק שישנן גם מעלות לעובדות חסרות ניסיון”, מודה רבקי אביטל. ”לעובדת מתחילה אין קבלות בידה, והיא צריכה ליצור אותן במו ידיה באופן שתורם לעסק. השכר השעתי לעובדת מתחילה גם הוא נמוך יותר.

עובדת מתחילה דומה לפלסטלינה. אפשר לעצב אותה לפי צרכי המשרד, לאלף אותה על פי הדרישות. היא תגדל יחד עם מקום

העבודה הראשון שלה, ויש בזה ערך.

לעובדת בעלת ניסיון יהיו דרישות גבוהות יותר, היכרות עם דפוס התנהלות אחר, שאולי מצא חן יותר בעיניה. לא פעם צריך להעמיד עובדת שכזו על המקום”.

”השיקול הכלכלי משמעותי בהחלט”, פורטת אסתר ארבה את המעלות בהעסקת עובדת מתחילה. היכולת לשלם שכר נמוך למתחילה קוסמת להרבה, אבל חוץ מהעניין הכלכלי, לבחורות/ נשים צעירות יש יותר אמביציה, זמן פנוי ורצון להוכיח את עצמן. יש להן גם חוש טכנולוגי מפותח יותר - כך שאם מדובר על עבודה בתחום כזה- הן תשתפשפנה מהר יותר. מתחילה היא ’דף חלק’ ויש לה מעלה על פני מי שרגילה מזה שנים לעשות אותו דבר ומקובעת על האופן בו תעשה אותו.

בתחום ההוראה יש לכך משמעות רבה, כאשר מורות צעירות מביאות משב רוח רענן לבית הספר”.

כסאות סדורים ואישה נרגשת.
השעה עשר הגיע, ואף אחת לא נוקשת בדלת. אף אחת.
בעשר ועשרה הופיעה מישהי, בודדה. הבושות רק גדלו
ותפחו מול התלמידה הפרטית...
התאזרתי בעוז, ניסיתי להתקשר אליהן, שמעתי תשעה
תירוצים בזה אחרי זה, וקיבלתי את בעלי השב מן הכולל
כמעט בדמעות.”
(שיינדי אייזנברך)

בעלת ניסיון דורשת:
”מושפלת ומבוישת פניתי ליועצת עסקית נפלאה בשם
יהודית אניג'ר.
היא שמעה אותי, ראתה את הדמעות, ואז אמרה לי משפט
שעיצב את המשך דרכי: 'למה שתלכי ללמד אצלה, אולי
היא תבוא ללמוד אצלך?'
'את מתכוונת שאפתח בעצמי בית ספר לרפואה משלימה?'
נדהמתי 'אבל אני צעירה'...
'לא כל דבר נמדד בגיל', טענה למולי.
ואני החלטתי לקום ולפעול, בעצימת עיניים. התקשרתי
למקומון, מתכננת תוך כדי המתנה למענה את המודעה
המבשרת על פתיחת הלימודים. איך אקרא לקורסים שלי?
שאלתי את עצמי בהיסטריה, וכשזו מעבר לקו כבר קראה
'הלו- החלטתי בן רגע לקצר את שמי 'שיינדי' ולבחור בשם
'מכון שיי'.

המודעה עוצבה והודפסה, הודיעה לכל מי שרק רצה לקרוא
שמכון שייין פותח שערים ומציע לימודי בוקר וערב בקורסים
יעילים לאמהות ללימודי רפלקסולוגיה. טלפונים החלו לזרום,
עשר נשים נרשמו לבוקר, עשר נשים נוספות הבטיחו את
מקומן בקורס הערב ואני הייתי מאושרת.
בעלי יצא באותו בקר לכולל, השאיר אחריו סלון מאורגן,

בסוף, בסוף בעזרת ה' תיפרץ לנו דרך. השאלה מה נעבור עד אליה... כיצד תוכל מתחילה להתקבל לעבודה, למרות שבעלות ניסיון אף הן עטות על המשרה שלה?

”כל מעסיק רוצה עובדת עם נכונות”, מצביעה רבקי אביטל על התכונה המבוקשת. ”בהרצאתי אני מספרת על 12 צעדים שהעובדת שתאמץ אותם, תשמע בעזרת ה' 'כן' בראיון העבודה. שני הדברים המרכזיים הם לבוא מוכנה וקשובה. עוד לפני שאת יוצאת לראיון העבודה, בדקי מי היא בעלת העסק ומה היא רוצה. בררי עליה קצת, כמעט כמו לשידוכים. שאלו עובדות לשעבר או מכרותי:מי היא? מה היא? למה היא מצפה? מהו החזון שלה בעסק? מה היא שונאת? ומה היא אוהבת?
אל תבואי ספונטנית לראיון.

בהכנות לראיון שאלו את עצמך מה תוכלי להציע שיחפה על

DEVORA SCHLOSSBERG
Architecture & Interior Design
devora3675@gmail.com | 053.311.3675

שושנה וינברג
רואת חשבון

שרותי חשבונאות לעצמאים, חברות ומלכ"רים:

- פתיחת תיקים
- הנהלת חשבונות וחשבות שכר
- ביקורת ודוחות שנתיים
- ייצוג מול רשויות המס
- החזרי מס ותיאומי מס לשכירים
- לוויון עמותות: בקשות תמיכה, סעיף 46, ביקורות עומק.

רבי יהונתן בן עוזיאל 46 אלעד
053-310029
shvcpa@gmail.com

שהוא נדיר. לכן, במקרה שהבוסית היא אישה-שווה לפרגן לה מילים טובות, להציע מדי פעם: 'אני פה, צריך משהו?' חשוב לזכור שבידיה של כל עובדת ארנק בלתי נראה ובו מספר נקודות ספור ומוגבל. נזהר, במיוחד כמתחילות, לא לבזבז נקודות לשווא. לא בכל יום אפשר לפתוח שיחה בנושא שכר, לא בכל יום אפשר לדון בנושאים רגישים או לבקש קידום. זהירות, הנקודות עלולות לאזול..."

"הבעת נכונות ורצינות להשקעה ולמידה", כך מגדירה שולמית לוי את התכונות המחפות על חוסר ניסיון, ואף חשובות יותר ממנו. "אני זוכרת עובדת שאמרה בראיון 'אין לי ניסיון בתחום, אפשר לומר שאני לא יודעת כלום. דבר אחד יש לי- יכולת למידה וקליטה מהירה'. ברור שאחת כזאת עדיפה אפילו על פני ותיקות, שהרי תמיד יש דברים חדשים ללמוד ולהתקדם"

ואחרי הקבלה לעבודה, איך נוכל להוכיח את עצמנו?

"עובדת שבאה עם ראש פתוח, מנסה ללמוד לבד, להתקדם, לקלוט בעצמאות מהוותיקות, יכולה מהר מאד גם לעלות עליהן. אני נזכרת בקלות בעובדות צעירות רבות, שמהרגע

החולשות הנתונות שלך כמתחילה. אם עומדות מולי שתי עובדות שאחת מהן מומחית ובעלת ניסיון, אך השנייה חדשה ומלאת אמביציה, יתכן בהחלט שאעדיף את השנייה.

תכונות כמו: יכולת למידה, נכונות, התמסרות ואמביציה יכולות להיות שוות ערך לניסיון מרשים ואף לעלות עליו.

הנה, בשנה האחרונה ראיינתי לעסק הקטן שלי יותר מעשר עובדות. בין השאר הייתה אחת שנפנפה בניסיון של 12 שנה, אבל היא פוטרה כעבור חודש בגלל מה שאני מגדירה כ'בעיות משמעת חמורות'.

חשוב להיות קשובים תוך כדי הראיון לרצונות של בעל העסק ולהיות אותנטיים.

אל תשקרי בראיון, אבל ספרי על הדברים החזקים בך שעשויים לקלוע לטעמה של המראיינת".

ואחרי הקבלה לעבודה, איך נוכל להיות עובדות טובות יותר למרות שאנו חסרות ניסיון?

"חשוב מאד להחמיא למעסיקה על העסק שלה, על הנעימות במקום העבודה ועל ההתקדמות שהוא מאפשר לך. רוב רובן של המעסיקות הן נשים טובות ונעימות. נושא ההתעמרות בעבודה מדובר כה רבות משום

יש לי כיום מספר עובדות ב'מיקור חוץ' שאין לי מושג כיצד הן נראות, אבל משיחה טלפונית התקבל הרושם הטוב. ואחרי הכל אותו רושם אישי וחיבור לאישיות קובע יותר מניסיון מוכח".

ובהמשך, מה יחפה על חוסר הניסיון שלנו?

"ראש גדול" הוא המעלה הגדולה ביותר מבחינתי שיכולה להיות לעובדת. אני מנסה ללא הרף ללמד את העובדות שלא להקטין ראש, להרגיל את המוח לפתור בעיות, לא להתקשר אלי בשביל כל שאלה ולהשתדל להסתדר לבד.

כשעובדת משתדלת להסתדר היא מחפה על חוסר הניסיון. עובד מתחיל צריך 'לשבור שיניים', ללמוד מהאוויר, להתייעץ עם אחרים והעיקר - לא להטריד את הבוס".

"גם ההמשך לא היה פשוט" ממשיכה ליבי חסידה את סיפור המסע בשוק הפיננסי. "מצוידת ניסיון בתרמיל יצאתי מעודדת יותר, אבל המשרה המיוחלת טרם נמצאה בשוק המוצף. לבסוף התקבלתי לעבודה בשעות אחר הצהריים. זכיתי סוף סוף לשזוף תלוש משכורת אישי, ולא רק כאלו של אחרים, והמשכתי להתגלגל ולעבור ממקום עבודה זה למשנהו.

הראשון ידענו 'לסמן' אותן שהן תגענה רחוק, בקורס, בחניכה, בעבודה בפועל, הן קשובות, רציניות, מיישמות...

נתון נוסף שמשפיע מאד על טיב העובדת הוא כמובן הגישה שלה לעבודה, מצב הרוח במילים פשוטות. עובדת שבאה בגישה חיובית, רואה את המעלות של מקום העבודה, מקרינה שביעות רצון, היא עובדת שקל לה יותר להתקדם ולהצליח".

"כל ההתחלות קשות"

"אני ממליצה לחפש קשרים בכל תחום", מוסיפה אסתר ארבה. "ממליצה לברר מי עובד והיכן וכיצד יוכל להמליץ עלי.

באופן אישי - אני מחפשת כרגע מספר עובדות למשרה זמנית. אם מישהי תפנה אלי, לא אתייחס אליה ללא הכרות מוקדמת, אף שאני משוועת לעובדות. כל העובדות שלי הגיעו אלי באמצעות המלצות.

בשנה שעברה חיפשתי מזכירה, והטבחיית שעבדה אצלנו במוסד המליצה על מישהי. למפרע הסתבר לי שהיא הייתה ה'סו שפית' שלה במסעדה, ואני חיפשתי בכלל מישהי בתחום המזכירות... כשפניתי אליה התבררה הטעות, התברר גם שיש לה אפס ניסיון בתחום, אבל כיוון שקבלתי המלצות על האישיות שלה כעובדת-קיבלתי אותה, הענקתי לה הכשרה, ונהנינו לעבוד יחד לתקופה מסוימת.

לכן אני ממליצה שלא לזלזל באף מכרה/ שכנה/ קרובה שתוכל לסייע ולהמליץ.

במכירות ישנו כלל מפתח: 'אנשים קונים מאנשים'.

משפט הזהב הזה תקף בכל תחום. מה שגורם למעסיקה לרצות להעסיק אותך זה האיש שבך, ה'קליק' שנוצר ביניכן. החיבור הזה, אגב, לא חייב להיעשות פנים מול פנים.

לפני שאנחנו מנסות, לעולם לא נדע מה באמת אנחנו אוהבות לעשות. כך שמקום העבודה הראשון מהווה עבורנו מעין מבחן לתחום בו בחרנו. איך נדע, במקביל לעבודה, לבדוק ולברר את ההתאמה האישית?

“זה נושא רחב בפני עצמו” (כך אסתר ארבה) “בקצרה אומר שיש היום מספר סוגי אבחונים לנטיות מקצועיות שיכולים לעזור למקד, הרבה לפני שמתחילים לעבוד בפועל אלא לפני שבוחרים מקצוע.

ועם זאת, מקום העבודה הראשון אינו בהכרח מקבע את העובד לתחום. היום אנחנו מכירים יותר ויותר את נושא הסבת המקצוע. באופן אישי אני עוסקת כיום במגוון רחב של תחומים, כשאת צעדיי הראשונים בעולם התעסוקה התחלתי בכלל כמורה לאנגלית... בהמשך התמקצעתי ועסקתי בנושאים אחרים בתחומי הטיפול, הניהול והאומנות. למי שלא מכיר אותי, שלל הכובעים שלי תמוה משום שאין קשר מקצועי בין תחומי העיסוק שלי, (התרגלנו להגדיר אנשים על פי תחומי העיסוק שלהם), אולם אני חושבת שכל אדם שנמצא בתהליך של למידה- האישיות שלו מתעשרת והוא יכול למצוא בתוכו את ההקשר בין התחומים, ועל פי רוב-הניסיון שיש בתחום אחד מעשיר ומשביח את התחום השני”

“חשוב לזכור שלעיתים מנצחים בקרב אך מפסידים במלחמה”, רבקי אביטל פותחת בפתגם. “במשרד הייעוץ העסקי שלי אני מעסיקה קופירייטרית שעובדת גם כעצמאית. כאשר שוחחנו על תנאי השכר אמרתי לה: מתוקף עבודתי במשרד יש לי קשרים עם עיריות, עמותות, עסקים וגופים. אם את מאמינה בתהליכים,

היום אני יודעת שאף אחד מהם לא היה מיותר.

כל אחד ממקומות העבודה צייד אותי בבונוס, נוסף למשכורת. בכל אחד מהם למדתי סגנון חשיבה חדש, או צורת טיפול בחומר. הכרתי עוד ועוד סוגי חוזים ומסמכים, למדתי טוב יותר ללהטט בנבכי הבירוקרטיה. על כל אחד ואחד מהם אני נושאת תודה אישית לה’.

במשרד הראשון שבו עבדתי בשכר, הייתה אחראית מחלקה שממש התעמרה בי. עברתי שם חיות רגשיות לא פשוטות, מעבר לזה הטילו עלי כמות עבודה שלא היתה הגיונית למספר שעות העבודה שסוכמו איתי. למרות שהיו לי שם מעט מאד שעות, המעסיק אסר עלי לעבוד במשרד נוסף... אחרי כל הזוועה הזאת, יום אחד הוא פיטר שרשרת עובדים, גם ותיקים ממני יצאו מהמשרד, וגם אני הייתי ביניהם. הייתי אז במצב שאינו מאפשר שילוב בעבודה חדשה, אבל לא היה לי די וותק שיגן עלי.

אני זוכרת את עצמי יוצאת מהמשרד בייאוש,

כשמחשבות שחורות רצות לי בראש ומבטיחות לי שאף אחד לא יקבל אותי יותר לעבודה. הזכרתי לעצמי שהמכה בי הוא רק מקל. ושמקל כזה יכול להוות גם קרש קפיצה.

אני אכן חושבת שאותן חוויות לא פשוטות, קידמו אותי בסופו של דבר למקום אליו הגעתי, בעזרתו יתברך”.

(ליבי חסידה)

תדעי להעריך את העובדה שאוכל לתאם לך לקוחות. שקללי בבקשה את הרווח הזה בסל המשכורת.

כן, קשרים שווים הרבה כסף, ניסיון והדרכה שווים כסף, לעיתים גם שורה מרשימה בקורות החיים שווה כסף. כך לעיתים מוותרים בקרב אבל מצליחים בס"ד במלחמת הפרנסה. עם זאת, אני נוהגת דרך קבע לחתום על חוזה העסקה לחודש בלבד. ניסיון של חודש נכון גם עבורי וגם עבור העובדת. כעבור חודש נהיה כולנו חכמים יותר ונדע אם מתאים לנו להמשיך או שדרכנו נפרדות.

"בניגוד לגישה הרווחת" מעירה שולמית לוי, "אני חושבת שלא חייבים לעבוד במה שאוהבים. כן חייבים לנסות לאהוב את מה שעובדים בו, או לפחות למצוא בתוך העבודה תחומי עניין אהובים. זכורה לי עובדת בשירות לקוחות, מוכשרת ועמוקה, שאהבה מאד לכתוב עבודות ולנתח דברים. במשך כמה חודשים היא ערכה 'מחקר' עצמאי על טיפוסים אישיות של הלקוחות. איך אפשר לזהות

לפי 2 המשפטים הראשונים של הלקוח לאיזה טיפוס אישיות הוא משתייך.

והשלב הבא היה- בהתאם לסוג האישיות, מה המשפט הראשון שתגידי לו כדי להרגיע אותו... אחרי כך היא שלחה את זה לכולן, שימחה את כולנו והגבירה את המוטיבציה.

יש עובדות שמפיקות עיתון או תוכניות, תוך כדי העבודה. יש עובדת שתמיד תאפה ותכין את האוכל. ואפילו מנהלת אחת שאמרה לי שהיתה בעצם רוצה לעבוד בחנות מתנות ועיצובים, ולכן היא מדי פעם דואגת לערוך תחרויות בצוות ולסלסל סרטים על צלופנים של מתנות נחמדות.

בנוסף חשוב לי לציין, שלפעמים דווקא העבודה ש'לא מתאימה לך' היא זו שהכי מתאימה לך, כיוון שהיא מפתחת בך יכולות שלא היו מתפתחות לולא היא.

זכורה לי עובדת שנכנסה לעבוד בתור בחורה לא נשואה. היא בקושי ידעה לפתוח את הפה, קיבלנו אותה אז עקב אילוף מסוים. במשך הזמן היא דרשה המון השקעה, היה צריך כמעט ללמד אותה לדבר מהתחלה... כעבור שנה וחצי היא עזבה ולא ידעתי לאן פניה. והנה, פגשתי אותה לפני תקופה קצרה כשהיא מוכרת בחנות. התפעמתי מאד מהצורה בה היא ביצעה את התפקיד, בחן ובשרותיות מדהימה. כשהחמאתי לה, היא אמרה לי: 'את יודעת שזה רק בזכותכם...'

זו דוגמא אולי קיצונית, אבל לא מעט ניתן לראות דוגמאות דומות לה בשינויים קטנים יותר ומשמעותיים לא פחות.

עובדת שקשה לה לדייק בזמנים המוצאת עצמה במקום עבודה שמחייב לוח זמן מדויק, הופכת דייקנית.

בעלות ניסיון דורשות לקינוח:

"עוד באותו ערב זרחה לי השמש. בערב נחנכה קבוצה נחמדה של עשר נשים, הראשונה מתוך חמישים קבוצות שהנחיתי מאז ועד היום ברוך ה', ובנוסף להן עשרות קבוצות בצמחי מרפא, תזונה, חכמת כף היד, חכמת הפנים, ומה לא. יותר מאלף בוגרות כבר יש למכון ש"י שנפתח בידי צעירה מהוססת ומושפלת, וגם מערכת של קורסים דיגיטליים, פרונטאליים וקורסים בסמינרים. ממשיכה לקצור ברינה את זריעת הדמע ההיא".

(שיינדי אייזנברך)

"כשהתחילו להתייעץ איתי ולקבל ממני עזרה- הבנתי שזהו. אני בעלת ניסיון. אני אכן משתדלת מאד לענות בנחת ובחיוך, תודות לחוויות שעברתי... לעולם לא שוכחת את אותן שנות מאבק ראשונות שבנו את מי שאני, מהבחינה המקצועית והאישית"

(ליבי חסידה)

עובדת שקשה לה להיות אסרטיבית והיא מטבעה טיפוס מרצה, מחדדת מיומנות זו בעבודה במכירות, ועוד ועוד.

מקום העבודה הראשון מהווה מבחן בעיקר למיומנויות העבודה שלך:

עד כמה את בכלל נכונה לחיי העבודה, יודעת להשקיע, מסתדרת עם זמנים, מצליחה ללמוד חומר חדש, וכשירה לעבודת צוות. אלו המדדים העיקריים שבהם כדאי לך לבדוק את עצמך".

ומדוע שווה להתחיל לעבוד, בכל מקרה, גם אם אנחנו לא משוכנעות שזוהי המשרה המדויקת עבורנו?

הוספנו עוד שאלה לקינוח. אסתר ארבה ענתה עליה:

"לפני מספר שבועות הלכתי לנחם בשבעה על פטירתה של המפקחת הנערצת של 'גני בית יעקב' הרבנית אסתר קליין ע"ה, שחלתה בניוון שרירים במשך למעלה מעשור.

בשבעה שמעתי מאחת הבנות, שהיא הייתה מקפידה להעסיק כל בחורה שסיימה ללמוד גננות אפילו למילוי מקום אחד כדי שיוכלו להגיד עליה בשידוכים שהיא עבדה בגנים של 'בית יעקב'. אפשר לקחת את זה כאנקדוטה מפעימה שמעידה על הרגישות לזולת והלב הרחב... אבל לעניות דעתי, לא סתם רוצים לשמוע שבחורה עובדת, עבודה לא רק מעידה על זהות והגדרה. לעבודה יש תפקיד, בטלה מביאה לידי חטא, אין עבודה שאינה מכבדת את בעליה. כך שבכל מקרה עדיף להיות בעשייה".

**"ועֲשֵׂת אֶת הַתְּבוּאָה
 לְשֵׁלֶשׁ הַשָּׁנִים"**

קציר המספק את צורכי אותן שלוש שנים המתפרנסות מקציר השנה השישית; היינו שהוא מספק - כאמור לעיל - חלק מצורכי השנה השישית, את כל צורכי השנה השביעית, **ואת רוב צורכי השנה השמינית.**

(רש"י הירש ויקרא כ"ה)

כך נגאלת אדמתו לאחר שזרע שש כדי שידע שהארץ אינה שלו אלוקים נתן לו מורשה.

גילוי על אדמתי
 חודש שבט

יושב בודד בין המון אדם, עלה גפן נובל מורה לו דרך לחירות חדשה.

בידוד חברתי
 חודש אב

מעלות החום מטפסות בו כשהוא לוגם מקדושתה של השביעית אינו נותן לו לגשם לקרה.

לא מתקררת על הדרך
 חודש אדר א'

הוא הסיט שער תלה שלט ספרה אחת לנגדו תמיד לא כוחו ולא עוצם ידו עשה לו החיל הזה.

יודעת להרפות
 חודש חשוון

יותר, חילק משלו יבול מופקר לאלפים כי רצה הקל שיהיו ברואיו מלומדים במידת הרחמים.

יבוא יטול
 חודש טבת

בשנה הזו ירדתי אל הגן בכרם מפרי כפיים באתי לשדה,

יחד איתכן קצרתי ערכים קטפתי מסרים ליקטתי אל חיקי תובנות מתייחדת עם שנה של שבע.

שמים פתוחים מעלי, אדמה תחוהה לפסוע בה לפלס דרך בין תלמים שאינם חרושים, לגמוע אויר פתוח להשקיף על מרחבים של עוצמה.

סערת העיר ושאוה נדמו ורק חקלאי אחד בוחר לזמזם בניגון מתרפק נעימה חביבה - לימוד של שביעית.

בוחרת לחוג
 חודש ניסן

**מסע
למשא**
חודש
אדר ב'

ואין לך גיבור גדול ממנו
רואה שדהו מופקרת
הסייגים פרוצים
ופירותיו נאכלים
וכובש את יצרו
ושומט
ושותק!

**נס של
קפה**
חודש
כסלו

כמו בשנה הקודמת,
ובזו שלפניה
לא מקשה "מה נאכל?"
הן הכל בהשגחתו יתברך
נס.

**רומזים
לי
להזרים**
חודש
סיון

אינו מצפצף בטחון
ולא פונה אל רהבים
ודווקא מידו
השומטת פרחים
עולה ריח ניחוח אישה לה.

**תמימות
תהינה**
חודש
אייר

תמים, יושב אוהלים
מזריעה אחת יצמח
שלוש שנים.
בוטח בה'
רואה הברכה
מרגיש את שלוות הבוטח.

ובסגירת הגיליון
כשתסתיים זו השנה
יפתח דף חדש -
וגיבורי הכח
ישובו לעמלם
מצוידים
מלאים
נושאים בחיקם מטען
לימים צרובי שמש
מקדימים להם מרפא
לידיים מיובלות מעבודה.

ואנו בעיר ובמשרד
נושמות ניחוח שדה יותר מאי פעם
נמשיך לטעום בשמינית
פירות שחנטו בשביעית
תמשך הקדושה
כפל ברכה
יורעך השפע המובטח
ויצמיח אותנו
בשש הבאות--
שבוע טוב לך, אדמה!

הזדמנות מבטיחה

חלק ראשון

פעם אחת יותר מידי

באוקטבה או יותר, "לצערי, הצוות שאת מופקדת עליו סובל מחוסר מוטיבציה".

"העובדות שלי מצוינות", הרגישה אפרת צורך להתגונן. לסנגר. "גם בהנהלה ידעו את זה", הסכימה איתה נועה, ואפרת גילתה שהסנגור נעשה איכשהו קטגור. "ולכן היה כל כך מוזר לראות את התפוקה בצוות. העובדות מתלוננות", היא חמקה ממבטה כשמנתה את הרשימה. "הן אומרות שהאווירה בצוות מתוחה, שאת מחפשת אותן".

"זה לא נכון!" היא כל כך השתדלה להיות בסדר! "זה הן ש..."
"אני מאמינה לך, כמובן", נועה הביטה כעת לתוך עיניה, "אבל זו האווירה בצוות, לצערי. ואת אחראית עליה. וכשזו האווירה, גם התפוקה יורדת והתחלופה עולה. אני רואה שפיטרת במחצית השנה האחרונה חמש עובדות. חמש עובדות! זה לא מספר שאפשר לטעון שהוא מקרי".

היא שתקה רגע, נותנת לדבריה להיספג. "את יודעת איך אומרים 'כשאתה חייב לבנק עשרת אלפים שקלים אתה בבעיה, כשאתה

תמר היתה העובדת האחרונה שהיא פיטרה.

וזו לא היה הוגן, לטעמה של אפרת.

אמרו לה שיש לה סמכות לשלוח עובדת הביתה. אמרו לה במפורש! אפשר לחשוב. נראה אותם מתמודדים עם עובדת ילדותית שעושה מה שמתחשק לה, מתלוננת כשמבקשים ממנה לתקן טעויות של עצמה, או כשדורשים ממנה לקטוע את הפסקת האוכל הארוכה מידי שלה. היא הזהירה והתריעה בחומרה, ולבסוף הודיעה לה שהיא מוזמנת לשימוע לפני פיטורין. והילדונת הזו הודיעה שהיא מוותרת על השימוע ומוכנה ללכת הביתה.

שבוע אחר כך קראו לה מההנהלה.

נועה מילר היתה רק שליחה של ההנהלה. והיא עשתה את תפקידה דווקא יפה ובאנושיות. "את יודעת ודאי", אמרה לה בהשתתפות, "למנהלת נדרשים כישורים אחרים לגמרי מעובדת. תפעול צוות, למשל, דורש הרבה יותר מאשר מצוינות בעבודה. צריך לגייס את המוטיבציה של הצוות. לצערי", וכאן ירד קולה

חייב לבנק עשרה מיליון שקל, הבנק בבעיה! יש כאן התנהלות חזרתית של יחסי עבודה עכורים שמסתיימים בפיטורין, כך שקשה לטעון שמדובר בעובדת ספציפית."

"הן היו חסרות ניסיון", היא לחשה. "הטילו עלי להתעסק דווקא עם החדשות שמגיעות ישר מהסמינר ולא מכירות את הכללים, ו..."

"אני יודעת", הנהנה נועה בראשה, קשובה לגמרי. "אני יודעת, אני יודעת".

ואז נאבדו לאפרת המילים, לגמרי.

כי גם היא הגיעה לכאן כבוגרת סמינר צעירה. גם היא לא ממש הכירה את הכללים, ושגתה פה ושם. אבל שלא כמו לעובדות שלה, לה היתה מנהלת אנושית, קשובה ומקסימה, שנתנה לה את ההרגשה ששום טעות אינה נוראה אם היא משמשת כמקפצה; שהסכימה להקדיש לה זמן כדי להפוך אותה לטובה יותר, וגם ידעה להנחיל כללים בצורה נעימה ונותנת אמון. ולמנהלת הזו, קראו נועה מילר.

חלק שני

המזל לא מחייך פעמיים

"אולי אני צריכה להיות סייעת במעון".

"תמר?" מאיר הציץ עליה בתימהון. "את לא מתכוונת ברצינות", ביקש לוודא.

"למה לא? אומרים שיש ביקוש אדיר לסייעות במעונות, כל הזמן מתחלפות שם עובדות".

"כנראה לא לחינם", הוא ביקש להזכיר לה. "והשכר שם..."

"יותר טוב מאשר לשבת בבית", היא ציינה רק.

"אבל", הוא נואש - איזו שיחה משונה! "אבל את למדת יעוץ

מס! ואת ממש טובה בזה! יש לך תעודה מצוינת!"

"וניסיון כושל", היא עדיין דבקה בטון האדיש, האנמי כמעט.

אבל אוזנו הרגישה שמעה סערה מתקרבת.

"את לא חייבת לכתוב את זה בקורות חיים", הוא הציע בהיסוס,

ליבו נכמר מול פניה המתעוותות.

"מה זה יעזור לי מה כתוב?" היא בכתה פתאום. "אם אני

יודעת שזה נכון? אני באמת מתקשה להיכנע לכללים, ובאמת

קשה לי לקבל מרות, ונכון שאני לא בנויה לתכתיבים. גם

בסמינר היה לי קשה עם זה" - ולא אכפת לה כעת שמאיר

יידע מזה. גם אם אמא שלו פספסה את זה בבירורים, כמה

אפשר להסתיר את המום הזה? "אבל זה לא יעזור. לא יעזור

שום דבר. בכל עבודה אצטרך לקבל תכתיבים מהבוסית,

ולהסתדר איתה גם אם היא לא ממש מוצאת חן בעיני".

"את תלמדי את זה", הוא אמר בעידוד. "ואף אחד לא צריך

לדעת על הניסיון האומלל הזה בעבודה. פשוט אל תספרי

וזהו".

זה לא עזר.

לא עזר שהיא מחקה את השורה הזו מקורות החיים שלה,

מחקה חזק, בטוש ובלורד ארטליין, ולא כתבה בכלל. בכל

מקום שבררו עליה קצת, שמעו שהיא עבדה פעם במשרד רואי

החשבון של פיינרמן, ופוטרה אחרי חצי שנה עקב התנהלות

חלק שלישי הזדמנות שניה לרושם ראשוני

לא, לא פיטרו אותה בסוף. היא הבינה לבד שאין זה מקומה. בחוץ היה לה זמן רב מדי. זה לא התאים לה, היא טיפוס מעשי, לא בשבילה החופש הארוך והמוזר הזה, גם אם סעיף 14 הקנה לה דמי פרישה נכבדים.

אז ככה, בשביל התעסוקה וההעשרה היא נרשמה לקורס ניהול משאבי אנוש, אפילו רק בשביל לדעת איפה שגתה.

זה היה קורס מקסים ומעשיר, והמתנה הגדולה ביותר היתה החברה הטובה שהיא רכשה לעצמה: נועה מילר, ששם לא היתה נציגת ההנהלה אלא עוד תלמידה בקורס שישבה והקשיבה בשתי אוזניים ולב. שם, בלי מחיצות של מעמד ותפקיד, היא למדה מחדש את מתנת הידידות, והיא פשוטה וכנה וממלאת אמון.

ושם, שם היא גם קיבלה את הצעת העבודה שלה.

“אני?” היא היתה אחוזת הלב. “אני? באמת, נועה. אל תצחיקי.”

אבל נועה היתה רצינית מאד. היא טענה שהכישלון הוא המקפצה להצלחה, ושמי עוד כמוה תצליח ללכת מסביב למכשולים ולא ליפול בהם. דווקא כעת הניהול מתאים לך, טענה לה.

“אז למה בחרת בי אז להיות מנהלת צוות?” היא סנטה בה, ונועה לא נשארה חייבת: “כנראה גם לי היו טעויות”, ענתה לה, “ומטעויות לומדים. הנה, היום אני כבר ממליצה רק על מנהלות שכשלו ולמדו לקח”.

כושלת. זה היה מביך ומתסכל ותוקע מקלות בגלגלים ומעלה דמעות. ומעל הכל ריחף הנטל הכלכלי והמשכנתא שהכבידה על הכתפיים, והעבודות-לבינתיים שיהיה ממה להתקיים עד שתגיע העבודה...

“אם רק מישהו היה אומר לי מתי זה ייגמר...” גנחה תמר. “מתי יגיע היום הזה שבו הכל יהיה מאחוריי”.

“את יודעת איך זה?”, אמרה לה אמא בקול עתיר ניסיון, “מי שאמר ‘יהיה טוב’ הלך לפני שהוא גילה מתי... תמיד בחיים זה ככה”.

והמשפטים הללו שהיא שומעת כל הזמן. מאמא שלה, מחמותה, אפילו בעלה הצטרף לחגיגה. מהמורות מהעבר והחברות מההווה, שמוכנות להיאנח איתה בהשתתפות כשהן ספונות להן במשרדיהן או במילויי מקומותיהן. מי היה מאמין, תמר, בדיוק את עם הכשרון המבריק שלך... ככה זה בחיים.

ככה זה. החיים לא עושים הנחות. ואם בפעם הראשונה עמד לה מזלה הטוב, הרי שבמהדורה החוזרת של חיפוש העבודה, הוא מזעיף לה פניו.

“את תגדלי מזה, תמרי”, אמא שלה ניסתה לנחם אותה, “זו תקופה קשה, אבל תעברי את זה ותהפכי לעובדת מצטיינת”.

אהה, תמר הכריזמטית, הנוצצת, שבכל אשר פנתה התיישרו ההרים בזכות קסמה האישי וכשרונותיה המבריקים. תמר שפתאום צריכה ללמוד על צידם המבריק פחות של החיים, שיש בו עמל ויש בו הערכה להשקעה ולא רק לכשרון.

אומרים שמה שלא עושה השכל, יעשה הזמן. אבל לא כדאי לחכות לזמן שיעשה את העבודה; הוא עלול להיות אכזרי מידי.

היא שלחה קורות חיים וששללה כסף לקופת הצדקה בשפתיים רוחשות תפילה. המענה המתין לה בתיבת המייל כבר למחרת: הנך מוזמנת לראיון עבודה.

הבוקר הגיע בסוף. היא ביקשה ממאיר שיוציא אותה בברכות השחר, ובלחץ נוראי פנתה לארגן תיק, להתלבש, להתארגן, ולשאול את עצמה, את מאיר, את המראה, אם היא נראית בסדר והכל טוב.

עצמה אמר לה שלא. המראה נתנה ציון עובר, ומאיר, מסכן שכמוהו, בלו שפתותיו מלומר שהיא נראית בסדר והכל יהיה בסדר, בסדר, בסדר.

היא רצתה להאמין לו, אבל כל הדרך חוללו בתוכה קולות אחרים.

אנשים! אתם חיים לכם בעולם קטן, מכירים הכל ויודעים הכל על כולם. והעולם קטן כל כך, כדור קטנטן. האם יהיה מי שירים את מבטו מעבר, ויסכים לתת לה הזדמנות שניה להתחלה חדשה? האם יהיה מי שיסכים לתת בה אמון? היא מוכנה לקבל מרות, להיכנע, גם אם... גם אם הבוסית שלה תהיה אפרת שיינבך בכבודה ובעצמה.

רק תנו לה דף חדש. היא כבר תכתוב אותו אחרת. מבטיחה!

המשרד היה ממוקם בבניין משרדים השוכן סמוך ונראה לשכונה המתחרדת. לידו התאכלס הפרויקט החדש בהמוני משפחות צעירות, ובהנהלה רצו לדעת אם היא תצליח להכשיר עובדות חדשות.

”אני מאד מקווה שכן”, אמרה בכנות. רעד פנימי עבר בה, מזכיר לה את תמר, את יעלי, את נחמי, ו...מי עוד היתה שם בין המפוטרות בצוות ההוא?

הפעם זה יהיה אחרת. הפעם היא מבטיחה להיות סבלנית לכל אחת. להדריך במאור פנים. להציב גבולות ברגישות ובנעימות. להיות אדם לפני הכל. אפילו אם זו תהיה עובדת מוכשרת וקוראת תיגר כמו תמר.

אם רק יתנו לה את הזכות להתחיל מחדש, היא מוכנה לתת לכולן הזדמנות. מבטיחה.

”משנה מקום, משנה מזל”, ברכה אותה סבתא הורנשטיין בחום, ותמר ענתה ’אמן’ ויצאה לדרך.

הכל היה חדש ולא מוכר בפרויקט הזה. זה היה קשה ומאתגר עבור כולם; זו היתה נקודת זכות עבורה. כי כאן, כשאישי אינו מכיר אותה, אפשר לקוות שתינתן לה ההזדמנות להתחיל מחדש.

מירי אליאק
בסיחות ונגישות
במהירות שיא ובראש שקט

אדריכלית, יזמית, מעצבת?
אני פה בשבילך
ייעוץ בטיחות ונגישות
במהירות שיא ובראש שקט

052-7664799
miri4799@gmail.com

יש לך עסק?
זה הזמן לשפר ולשדרג את הנראות
מיתוג, עיצוב ופרסום לכל ערוצי המדיה
חבילות מיתוג משתלמות ברמה מקצועית
לפרטים: 050.4132.994 | ARTLINE994@GMAIL.COM

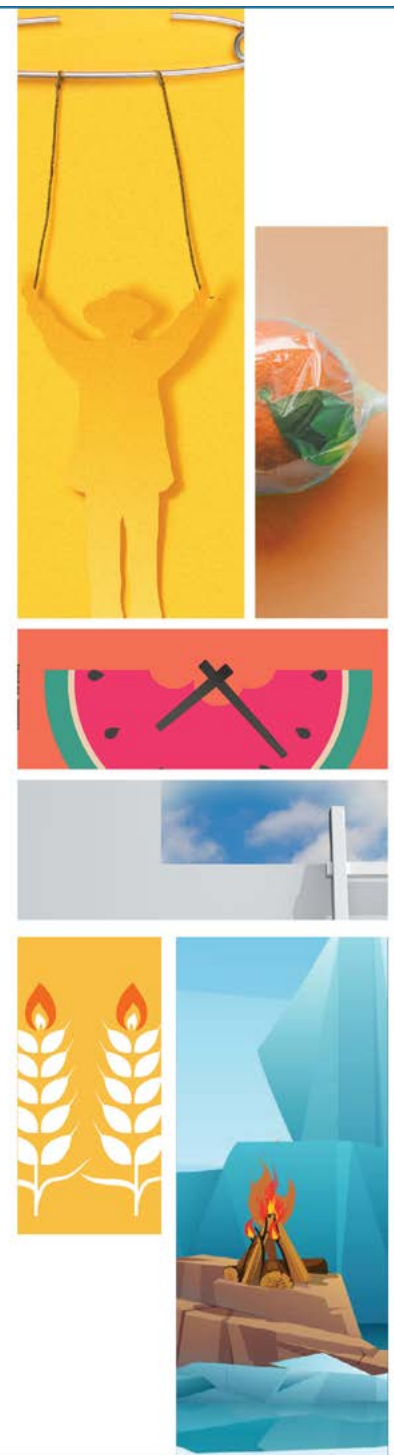
ART LINE
סטודיו לעיצוב גרפי

הצעד הבא שלך
לפרסום ממוקד <<<

פרסום במגזין דף הבית של השמורה

מגזין דף הבית
פותח את שעריו
לפרסום עסקים מתוך הקהילה
לפרטים: pirsum@shmura.org

בפרסום במגזין החודשי "דף הבית" את
גם זוכה לחשיפה עוצמתית מול קהל היעד שלך
וגם זוכה לחזק ולהעצים את פעילויות השמורה.

הרגשה שאני חלק מדבר גדול, מרגש ומחיבי! | אנחנו סוללות את הדרך לדורות הבאים. | עזירה למחשבה | חיבור עמוק לשמירה הקריטית שלנו על עצמינו ועל היקרים לנו | דרך, כיוון, מחשבה | שמחה והודיה על המקום הגבוה שאני נמצאת בו | חיבור נפשי ורגשי לקבוצת בנות עליה איכותית | האחריות האישית שלי בזהירות מאידך. | יש לנו הכוח לעמוד מול הניסיון המשמעותי של דורנו | פרספקטיבה נוספת לחיים | האפשרות להתעלות מעל צרכי גלישה שחשבתי שהם הכרחיים ולגלות שהם בהחלט ניתנים לויתור | הרגשתי התקדמות מטאורית בעבודת ה'. | חיזוק לבת קול השוכנת בתוכי | פעם בשבוע לעצור את מרוץ החיים ולשים לב לעצמי | ההתמודדויות עוברות לרמות גבוהות יותר. לא מתמודדת לבד. | הרגשה נפלאה שאני בדרך למשהו גדול ועוצמתי -קרוב הקרובים | דוגמא להנחייה מקצועית המייטיבה לשלב את הלחוד והביחד. | בהירות. דע את האויב. | הרבה מחשבה והתבוננות על הגישה הנכונה לעניינים טכנולוגיים | הזדמנות לקביעות בהעמקה סביב הסוגיות השונות | קבוצות יקיר לי החזירו אותי לחיים במובן הפשוט של המילה | לקבל תהליכים לא ממש מובנים, שמציפים כל מיני דברים מבפנים ולתת להם להתפתח לאט לאט עד לאיזו תוצאה משמעותית | בהירות, והרבה נקודות למחשבה. | בטחון בדרך ובקבלת החלטות בתחום הרוחני, | חברות איכותיות, מרתקות ויקרות, חשיבה מעמיקה ומחודשת על ניסיונות החיים | חידוד השקפה בעניי עבודה, אינטרנט, טכנולוגיה ובכלל, | חידוד תחושה הערבות והשלמות עם צמיחה הסתכלות מעמיקה | יקיר לי הפך לי את הרגשתי הלב, למשנה סדורה. | מתנה ענקייתת של השקעה באמת ולמידה איך גם בתוך החיים להצליח לעשות מה שצריך ונדרש ממני | התמודדויות שונות ושיפשוף מהותי השקפתי | | איך ליישם ולחוש מה שאני באמת רוצה בחיים | שמה את הרשת במקום הראוי לה. | יקיר לי נתנו לי כלים איך ומתי | יקיר לי העניקה לי את ההזדמנות להגיע אל הנקודה הפנימית שבי, לגעת בה, לחוש ולמשש מקרוב. | כח של ביחד, רצון להיות יותר, אש של קדושה ורצון ועשות לה' נחת רוח | עוגן מבוסס יותר בתור אמה למתבגרות בעולם של מינו. | כיוון אותי להתבונן בכנות על המקום שאני עומדת בו, לאיפה אני רוצה להתקדם ונתן לי כח להתמודד עם אתגרי החיים והנסיגות בכל התחומים. | אין סיכוי שלפני החוויה שחוויתי פה הייתי בכלל חושבת להוציא את המחשב מהבית. אני מרגישה שהקב"ה נענה לתפילתי ולשאיתי להיות מחוברת לתכנים שיעזרו לי בחינוך הילדים לעשות סדר בבלגן הטכנולוגי | אש, כח, חיות, רצון להעביר את המשואה הלאה | החיים יקיר לי מעצמת תהליכי הלכה למעשה גיליתי ולא משלימות עם מצב הדור הזה | שותפות למסע החיים שהקשר איתן | להעריך מאוד את מי שבדרגה בכלל ויקיר לי בפרט העניקה לי רוחני ושואף. | כח. המון כח בו, לאהוב ולהנות ממנו | תשובה או לפחות איפה הוספת טעם והתבוננות על הכלים המקצועיים להנחיית ממש וחידשו לי מאד!! מודעות עצמית גבוהה לחיים מקבוצה נבחרת שרוצות רצון ד | המון כוח, המון בעירה עזירה, מחשבה, מבט חיצוני על לי זהירות רבה יותר כלפי הרשת בכל אשה | יקיר לי העלתה אותי מדרגה ולראות שיש עוד הרבה כמוני שלא מסכימות לוותר על החיים היפים והאיכותיים... | לדעת לתת לעצמי זמן איכות כיהודיה עובדת ה' | הרבה כוח ותעצומות לעשות את הנכון בעיני ה' כרגע | המודעת הזאת להתמודדות ששמה 'אינטרנט' בחיים של יהודיה. | כוח להתקדם ולפעול בכל המישורים | חוזק וחוסן פנימי בהתמודדויות מול העולם הטכנולוגי | שבי לצאת לדרך של השפעה לטוב לעצמי ולאחרים |

יקיר לי-
קבוצות הנטוורקינג
האישי- תעסוקתי
של 'שמורה'

בעז"ה מיד לאחר החגים
תפתחנה קבוצות ייחודיות של 'יקיר לי'
במספר מוקדים ברחבי הארץ.
עקבי אחר הפרסומים <<<

איליס הן קטנות כשכיל לתאר
את עצמאות החוויה והפתרונות
שחוו משתפתות קבוצות יקיר לי...
אבל בכל אופן
קבלנה כמה משפטים:

מי: חיה נבון
מה: הנדסאית תוכנה

מבחינה מקצועית אני גם חווה יותר סיפוק, למפתחות שבינינו אסביר בשתי מילים כי המערכת היא מבוססת SAP. כעת מרכב"ה מתחדשת ועוברת ל S4HANA בצד הסרבר, ובצד הקליינט-אני מפתחת ב-UI5, שזו שפת קליינט חדשנית ומתקדמת מאוד של SAP. (מזכירה קצת את אנגולר, אבל עם רכיבי קליינט מובנים של SAP).

את השמורה הכרתי לפני שבע שנים, דרך המורה היקרה שלי מהסמינר-הגב' מוריה לוי, אחותה של הגב' לאה ראם, שגם הנחתה אותי במהלך פרויקט ח"ן המלווה בנות סמינר ביציאתן לעבודה. במהלך כל שנות י"ג-י"ד, תוך כדי הלימודים, הועלו לדיון בהנחייתה כל הנושאים הקשורים לעבודה: החל מכתובת קורות חיים ושליחתם, ראיונות עבודה וסימולציות, וכלה בדיונים

עבדתי במשרד ממשלתי אחר, כחרדית יחידה בצוות חילוני. אמנם היו במשרד שלוש נשים חרדיות, רק שכנראה עקב פער הגילאים הגדול- הן פחות הבינו את הדחיפות שלי בחסימה ואת אי ההשתתפות שלי במסיבות. הרגשתי שם בדידות ממשית. אגב, גם אין ספק גם שבעבר הייתה הרבה פחות מודעות לכל הנושאים האלו כמו שיש היום...

אחרי ארבע שנים שקטות ובודדות, חברה שעבדה במשרד האוצר המליצה לי לגשת למכרז תקשור שנפתח. כשהתקבלתי התגלה לי עולם חדש שממש דמה למיני סמינר... צוות המורכב ממאה אחוז נשים חרדיות, עם פלאפונים כשרים, חסימה מהודרת הברורה מאליה, והדובדבן שבקצפת- מול השעמום והשקט בעבודה הקודמת, נושאי שיחה שמעניינים אותי כאמא צעירה...

מה זה?

מערכת רוחבית כוללת במשרדי הממשלה. מרכב"ה היא יחידה בחשב הכללי במשרד האוצר, האחראית על פיתוח, תחזוקה והטמעת מערכות רוחביות ארגוניות בפלטפורמת SAP, לניהול נכסי ומשאבי המדינה. מערכת זו נמצאת בשימוש כל משרדי הממשלה ויחידות הסמך (למעט המגזר הביטחוני). המערכות משרתות עשרות אלפי משתמשים פנימיים במשרדי הממשלה וכמו כן אזרחים, ספקים, עמותות וגופים נתמכים.

ובמילים שלנו:

נכון שיש תוכנות שהאזרח משתמש בהן כמו חישוב דרגה בתמ"ת, משרד הפנים וכו'? באופן דומה, מרכב"ה מפתחת תוכנות לשימוש פנים ממשלתי לכל העובדים במשרדי הממשלה, בצורה רוחבית, בנושאים שונים כמו: נוכחות, רכבים, מש"ב, רכש, מערכות פיננסיות ועוד, בנוסף לפיתוח תוכנות לחברות כוח אדם חיצוניות וספקים למשרדי הממשלה.

אני מתכנתת ועובדת במשרד האוצר למעלה מ-30 שנה. התחלתי את העבודה כשהשוק היה עוד ממש טרי ורענן, בשונה מהיום שהוא מוצף ורווי...

למי שחשבה על הסבה, בעיני לעבודה במשרד האוצר יש מחיר. את בהחלט צריכה להוכיח את עצמך ולעבוד בצורה מהירה, מקצועית וטובה. העבודה מזמנת גם תקופות לחץ בהן צריך לעבוד עוד יותר מהר ולעמוד בלוחות זמנים, וגם, כמו בכל משרדי הממשלה, יש לעובדי המדינה הערכת עובדים פעם בשנה. מי שמקבלת ארבע הערכות נמוכות- מוזמנת לשימוע, כך שכל הדברים עולים על השולחן וצריך לתת את עצמך בצורה הכי מקצועית שאפשר.

את השמורה הכרתי דרך הגב' לאה ראם איתה עבדתי תקופה מסוימת. ואם מותר לי להוסיף- אני חושבת שאפשר להגדיר אותה כ"דבורה הנביאה של הדור"... מדהים איך שהרימה את הכפפה הכל כך חשובה הזו, ומאז נלחמת ולא מוותרת, ועושה הכל כדי שהחממה תגדל ותתעצם ותתן עוד ועוד כלים לעובדות. ה' ישלם שכרה, כי בעולם הזה אין אפשרות להגיע לכאלו סכומים...

כשנכנסתי לעבודה, לא הייתה קיימת מודעות בכלל

כשעברתי למשרד האוצר, המקום בו אני עובדת היום, העובדה כי הצוות חרדי-נשי אפשרה לי להפוך ל'רכזת החברתית' ולהביא את החלקים שהיו חבויים בי עד היום, לידי ביטוי. העובדה הזו נותנת לי סיפוק עצום! תוסיפו לזה גם את השתתפותי בתוכנית 'קיר לי', שממש שינתה את העצמי שלי (והיא בעיניי חובה לכל אישה עובדת ואובדת!) כך שהבית כולו חש את השינוי החיובי... כל כך חשוב לתת את המקום לצורך הנשי, החם, היצירתי והזורם שלך, ואם בעבודה זה לא מתאפשר- תמצאי את הזמן והמקום לתת מקום!

השמורה בשבילי היא:

החברה הכי טובה ונאמנה שלי בעבודה. זו שעוברת איתי ממשרה למשרה, נותנת לי חברה וגב, ועוזרת לי לשמור על מודעות ולא לשכוח מה המטרה לשמה באתי לעבוד. לא יודעת איך הייתי נראית היום בלעדיה....

הערכיים והחשובים- מקומה של העבודה בחיינו, שיחות והתנהלות מול גברים, תקשורת ואינטרנט ושאר המסתעף. היא זו שסיפרה לנו על הארגון שהוקם והיה ממש בתחילתו, והציעה שנצרך את המיילים שלנו לדיוורים הראשוניים. ומאז- אני "שמורה"! זה מה שנתן לי את הכוח בעבודה הקודמת שלי, בה ממש לא הבינו למה אני נעדרת מהשקות ומדוע אני כל כך שקטה. בשלב כלשהו הייתה "עלייה לרגל" לפינת העבודה שלי בניסיון לדובב את הצעירות הביישניות...

רוצה להוסיף נקודה למחשבה חשובה בעיניי:

בעבודה הקודמת שלי, ממש הכרתי את האופי החם, הזורם והיצירתי שלי להיעלם למשך חלק נכבד מהיום, ועקב העומס לא היתה לי אפשרות טכנית לתת לו לפרוץ ולהתבטא במקום אחר, מוגן ושמור. לאט לאט הרגשתי איך אני נעלמת והופכת למשהו טכני שאני לא כל כך מכירה ולא יודעת אם אני בכלל רוצה להכיר...

קיים...

השמורה בשבילי היא:

מגדל אור בפרט לבנות שרק מתחילות את דרכן בעולם העבודה, והשמורה שבהן היא כמין מעיל חובה כשהן נכנסות למבול ובכלל לא מודעות לבעייתיות בנושאים שונים והארגון המדהים הזה דואג להציף ולחדד את הנושאים האלו ולתת מענה וייעוץ.

.....

מי: חני אזולאי
מה: מפתחת

הכל התחיל כשנכנסתי למילוי מקום, בזכות גיסתי שהיא גם ראש הצוות כאן, ואחרי כמה חודשים קיבלתי תקן. מאז שהתחלתי, המשרד עבר אט אט תהליך מעניין של "התחרדות" והיום הוא ברובו חרדי, מכל קצוות הסקאלה.

אחד הדברים המיוחדים אצלנו היא הקבלה המדהימה והלימוד מכל אחת, גם אם היא ממש שונה ממך ויש חילוקי דעות השקפתיים (כפי שקורה המון

בציבור שלנו...)

הקשר שלי לשמורה החל מאז שיצאתי מהסמינר. אמנם לא תמיד יש לי זמן לקרוא, אבל בדקות המיותרות שכן יש לי- אני חוטפת כמה סיפורי אישי לשלישי ומתפנקת... פעמים רבות אני גם מגיבה לכותבת הסיפור כדי לחזק אותה ולתת לה כוח. גם קו השמועה ממש מחייה אותי- כי אם כבר לשטוף כלים ולדבר עם מישהי, למה לא לדבר עם הגברת שולמית שחור? :

אני גם מרגישה שהקו המיוחד והדיוורים, בנוסף לכנסים המדהימים, מעלים כל כך הרבה נושאים למודעות. על רבים מהם מעולם לא דיברו איתי בסמינר לפני שיצאתי לעבוד. לא ספרו לי שאוכל להיותקל בניסיון בדמות קולגה חרדית עם השקפה פושרת יותר ממני, והנושא לאו דווקא יהיה האינטרנט, שאצלי לדוגמא חסום לחלוטין... לא ספרו לי שלפעמים העבודה היא מול בוס נחמד יותר מדי, או מול כל אדם אחר בעבודה שיוצא מגדרו כדי לעזור לך, ואת צריכה לדעת איך לתמרן בין הכרת הטוב לבין השמורה שבך. יותר מזה, לפעמים הסיפורים לא

לבעיות ולאתגרים השונים שיכולים להיווצר. ככל שהחודשים עברו שמת לי, שהאופי שלי החם והזורם קצת מתנגש עם הערכים שלי ועם הצורך להיות שמורה ומוגנת. מה שעזר לי להציב ולבנות את הגבול הנכון והמדוייק, הוא קו הצניעות והישועות. הצוות שלי לא הבין כל כך מה קרה לזרימה שלי, ונאלץ כעת בתורו לזרום עם המצב...

אופי העבודה כמתכנתת מזמן גם ישיבות משותפות, דיונים והרמות כוסית שונות ומשונות. אמנם אני לא משתתפת בהן, אבל עדיין נדרשת לעבודה עצמית להציב את הקו הדק של איך בסדר להגיב, ועד כמה להתעניין. זו עבודה פנימית יומיומית המצריכה הרבה מודעות. לי כנראה קל יותר, כי אני נוהגת ללבוש שאל כבר 20 שנה, וזה בהחלט משדר ריחוק מהרגע הראשון. אבל עדיין השקט המכבד שלי בעבודה הוא בניגוד מוחלט ומאתגר לאופי הזורם והחם שלי, לדיבורים ולצחוק...

הדיוורים של השמורה והסיפורים השבועיים, כל כך עוזרים בשיוף הגבול הזה ובדיוק שלו. חבל שלפני 30 שנה כשיצאתי לעבודה הארגון עוד לא היה

משמעת וגבולות
דגרי לקירות

אמון בילד
שיכוח את עצמו
כבוד לבעל
כשישתנה...

כיבוד הורים
והשקעים?

אמא שמחה
כשהם ישנים
הנחלת ערכים
וזה עם דמנא אישית?

ערך עצמי
כאזהרה מושגת

אמא מובסת או מבוסת?

מהאמא שלך לאמא שבך
המסע מכיבוד הורים לסמכות הורית
דרך כל מעגלי החיים של האישה

לקבלת תובנות משנות חיים
התחברי לקו התוכן שלוחה 3 <
קו התוכן 02-9922321

רותי דושניצקי
הורות מחוברת לדורות

הנחיית
הורים

ערך
עצמי

כיבוד
הורים

פינת עבודה

הווי חברתי:

לפני הקורונה היו ימי גיבוש. רק אז היה פחות צוות חרדי והבנות שכן היו- בחרו לא לצאת ואפילו לא לקחת את היום כיום חופש. אחרי הקורונה עדין לא חזרו למסלול של ימי גיבוש, כנראה יפתחו בהמשך רעיונות חדשים שיתאימו למסת הבנות החרדיות שהגיעו בשנים האלו.

מדיניות אינטרנטית

של החברה:

חסימת 'אתרוג'.

מנהג המקום:

לימוד משותף של שתי הלכות בשמירת הלשון, ולאחר מכן אמירת 'מזמור

לתודה' והזכרת שמות לתפילה.

הנושא החם:

רוב העובדות הן בסטטוס של אמהות בשלב כזה או אחר, מה שגורם למרבית נושאי השיחה להסתובב סביב דירות ומשכנתאות, מקום מגורים, מבצעים שווים, מעונות, הנחות בתמ"ת וכל שאר דיבורי ספסל גינה מצוי...

הסלוגן שלי:

סיפורי "מה קרה לי היום בעבודה" ומי דיבר איתי ועל מה, בארוחת הערב שלך עם הבעל- הם שמירת הבית שלך!

כל כך הירואיים ויותר בכיוון של דיוק בבחירת מילים. לומר בספונטניות "הי" ו"בוקר טוב" או רק לפתוח- "בהקשר לעניין שדיברנו"... השמורה כל כך מחדדת את הגבול והמקום המדויק לנו, שלפעמים היא לא רק ההצלה מהמבול אלא גם מהבלבול...

השמורה בשבילי היא

כמו שיעורי החובה ב"ג י"ד. במירוץ של העבודה והחיים יש שיעורי חובה שחייבים אותם לנפש. גם אם לא תמיד בתחילה את מתחברת לנושא המדובר, או מרגישה שהוא רחוק ממך מרחק שנות אור- בהמשך הנפש צריכה את הדיבור הזה והוא לה כטל של נחמה...

גם אתן עובדות שמורות ורוצות לספר לנו על החברה שלכן?

צרו קשר עם מזכירות השמורה ונשמח לראיין אתכן: office@shmura.org

להכריע את הכף

היום? כלום. רק לופ אינסופי של בקרים טרופי נשימה, עבודה שעות ארוכות במשרד, פקקים אינסופיים בחזור, אחרי צהריים עמוסים, ארוחות ערב, השכבות שלא נגמרות, שיקום כללי, מלמעלה של הבית, ו...? זהו. בעצם לא זהו. וחוזר חלילה.

אז ברור, ברור שהיא מודה לה' על כל מה שזיכה אותה. על העומס שלא מאפשר לה טיפת נשימה לפתיחת דף חדש אלולי טהור ונקי, עומס שלא מאפשר לעשות קצת מעבר ולהתרומם. ברור שהיא מודה על הבעל, הילדים והעבודה, אבל ברור גם שהיא לא מרגישה ש-אלול, אלול! וברור גם שהיום היא מבינה את הנקיפות עליהן דיברו אחיותיה הנשואות, מבינה אפילו טוב מהן.

...

"אמא", נעמה יודעת להתפנק וגם לסלסל את ה-א-מ-א בסלסול מעצבן כזה. "א-מ-א, את יכולה לצייר לי מאזנים?" מאזנים. של אלול.

מעשים טובים. מעשים טובים קצת פחות. מעשים לא טובים בכלל ומאזנים.

"בטח, מותק" המחברת של נעמה חדשה, מדיפה ניחוח אלולי ופתיחת שנה. "כאן לצייר לך, חמודה?"

"כאן, על שני דפים" הקול של נעמה נשמע לפתע דומה מאוד לקול של המורה שלה, "בכף אחת נעשה עיגולים ונכתוב את

אך פעם לא הבינה הדסה את נקיפות המצפון עליהן דיברו אחיותיה הנשואות.

אך פעם. עד הרגע הזה.

ומה השתנה הרגע הזה? כלום בעצם. וזו בדיוק הבעיה.

אולי שבע מאות פעמים ניסתה לומר לעצמה שאלול היום. חודש אלול. א-ל-ו-ל. "את שומעת הדסה? אלול! אלול!!!!!" אחר כך ניסתה להסביר, לשכנע, לצעוק, לצווח, ובסוף אפילו להתחנן. אבל הלב שלה נשאר קר כמו קרח, יבש כמו דף, רחוק כמו...

"מה קרה, הדסה?" אורטל מסיימת את הלגימה האחרונה של כוס הקפה השלישית להיום. "יש לכם עוד איזה תשעה באב, או ערב תשעה באב?"

מצחיק. מצחיק מאוד. להדסה באמת אין כח להגיב. בושות רק שככה רואים את המצב רוח שלה בחוץ. "שום דבר, אורטל. הכל בסדר. לפעמים קורה שיש מצב רוח קצת פחות טוב. לא?" הדסה מורידה קצת את הכיסא המשרדי וחוזרת להתעסק במחשב. אורטל מהמהמת משהו בנוגע למצבי רוח, למזג האויר ולקשר ביניהם, אבל להדסה אין כח להקשיב ואפילו לא להראות כאילו שהיא מקשיבה.

אי פעם, פעם, אולי לפני מאתיים שנה היא היתה בחורת סמינר עליזה. והיו שיעורים מדהימים, עיניים בורקות, קברי צדיקים, ערבי שירה, תפילות וחיבור. פעם היו. פעם. והיום מה? מה יש

המצוות שנעשה השבוע, אז תעשי את הכף של המצוות נופלת למטה".

איזה יופי! כמה טוהר של ילדה יהודיה באלול. "זמה בכף השניה?" זאת לא שאלה חינוכית במיוחד. אבל להדסה יש דחף חזק מידי לשאול.

"בכף השניה לא נצייר כלום" אומרת נעמה, "אבל באמת, הפנים המתוקות מתכרכמות קצת, יש ילדות שכן צריך לצייר להן, את יודעת שגילי הרביצה היום בהפסקה?"

לא, היא לא יודעת, וזה לשון הרע מותק. ולך נעמה לא צריך לצייר כלום בצד השני?

ולה עצמה? גם לה עצמה יש מה לצייר בצד השני, ויש גם מה לצייר בצד הראשון. וגם?

יש גם הרבה הרבה מה לצייר באמצע. לצייר באמצע!?

אינספור רגעים של בין לבין, של אפור, של חיי יום יום, של מעשי שעה.

בשבע בערב מאיר חוזר, ולאחר שמשתרר סוף סוף בבית שקט מבורך הם מתיישבים על כוס קפה חם. "אברך אחד בכולל חלם שהקב"ה נגלה אליו" פותח מאיר.

"יש לכם בכולל נביאים?" היא שואלת, והוא צוחק כמתבקש ומערבב את הקפה. "אמרתי לאברך ההוא שאדם חולם מהרהורי ליבו"

"נו?!"

"אז הוא אמר שאין לו שניה לחשוב על הקב"ה. כל היום הוא עסוק... רץ מתפילה לסדר וחוזר חלילה. מתי יש לו זמן לחשוב על הקב"ה?"

היא מנסה לצחוק, אבל הצחוק שלה קרוב יותר לגיחוך שחור ועצוב. אברך עסוק כל היום בעשיית רצון ה', ואותו יתברך בעצמו- הוא שוכח בדרך.

והיא? גם היא עסוקה כל היום בעשיית רצון ה'.

ואותו יתברך? שוכחת???

כן. שוכחת. בדרך.

עסוקה לקדש את החומר, להעמיד חיילים בצבא ה'. עסוקה להגדיל תורה ולהאדירה, לקדש את שמו של הקב"ה בעולם. רק אותו היא שוכחת.

לפתע יורד אור גדול לליבה של הדסה, כשהיא מבינה סוף סוף את שהיה עליה להבין מזמן.

איך לא חשבה על זה קודם? בכל המחשבות

העצובות בעבודה?

הרי פעם היתה חיה לעצמה, לומדת, נהנית עם חברות ובין לבין היו מצוות וחסדים וקברי צדיקים וערבי שירה ושיחות אלוליות.

והיום?

היום היא חיה לשמו, כל שניה וכל נשימה. בכל סדר יומה העמוס שכולל את העבודה, הבית וגידול הילדים. כל עצם קיומה, כל

מועדפים

הבזקים, עדכונים ותכנים נבחרים
מתוך מרחב הפעילות של ה'שמורה'

ככר היונים | סיפור אישי

אם תעירו / בעריכת: נעמי

הייתי תמימה וירוקה כשפסעו אצבעותי לראשונה בפתחו של העולם הרחב ושמו דבליו-דבליו-דבליו. הכל היה חדש לי, אפילו את דף החיפוש הדיפולטיבי רק אז הכרתי מקרוב.

אמנם ידעתי שחסימה טובה היא חובה מינימלית, ואחת כזאת אכן היתה לי. אבל לא ידעתי איזו חשיבות יש לו, לגבול האישי, שעל כל אחת לשרטט במו המשמעת העצמית שהיא חייבת להקנות לה.

זה התחיל עם אתר שמתווך פריטים למסירה, ואוו! איזה דברים שימושיים וטובים אפשר להשיג בחינם! אחר כך נגרר ללינקים נוספים של הטבות שוות ומחירי רצפה חד פעמיים (בימים שהמושג 'חד פעמי' היה תיאור למשהו זול:)) והמשיך עם משיכה חזקה שלי לכל קישור שנחת אצלי בתיבת המייל.

איזה יופי! כמה דברים משתלמים אפשר להשיג בהינף הקלקה. הכל היה (נראה לי) טוב, הכל היה כשר, והכל היה מ-מ-כ-ר.

את המראה מול הפנים קיבלתי יום אחד מיהודית, חברה טובה מהמסלול. היה זה אחרי ששיתפתי כמה חברות בפתיחה חגיגית של איזשהו אתר שרץ בתקופה ההיא... אתר מהזן ה-מיותר, אבל ששולבו בו המון מבצעים ו'חינמיים'... איך אפשר לשמור הטבה כזו שווה רק לעצמי?

חיכיתי לקבל תודה מהחברות, או לינקים אחרים בתמורה, אבל לא

הליכותיה, תפקידיה ותפקודה ביום-יום. כולם כולם לכבודו יתברך.

היא מבקשת לפתוח דף אלולי חדש, להתרומם, לעשות מעבר. והוא יתברך מה מבקש? הוא מבקש אותה לזכור.

לזכור ולכוון בכל מעשה וטירחה למען מי היא פועלת, ולא יזו מטרה. להשיב אל הלב כמה גדולים ועצומים מעשיה הקטנים, העבודה, הסדר, הנקיון, הבישול והילדים...

הדסה מציצה עוד פעם במאזנים העקומות שציירה בצהרים לנעמה. גם לה יש מה לשים בכף אחת וגם בכף השניה.

ובאמצע?

כשהיא זוכרת את הקב"ה, את המטרה והדרך - אין אמצע.

יש רק צד ימין כבד עד להתפקע מזכויות ולב שמתרחב, וסוף סוף מתחיל להרגיש - אלול.

לכל הדעות |

מעט מן התגובות. עשרות תגובות מחזקות נוספות - מצורפות מידי יום ג' העוקב לסיפור

חברה יכולה להיות גם קרש הצלה. בואו נתנער מאי הנעימות המובנת ונבדוק כל מקרה לגופו. לא מדברת על כל מקרה וכל מצב, אבל נתקלתי בשני מקרים דומים.

באחד - חברה לצוות שמה לב לשינוי, וכשראתה שלא הספיקו רמזים- שיתפה בשקט מישהי שהיתה לה השפעה. הבחורה הנ"ל עצרה בזמן ובס"ד התחתנה עם בן תורה. בשני - חברה כתבה לגולשת אבל לא חשבה לעשות משהו נוסף. והבחורה הנ"ל היום הגיעה לצערנו רחוק מאד... וד"ל.

כמובן שהכל משמיים. אבל איפה שיש לנו בחירה ואם אכפת לנו מהחברה, ננסה לחשוב מחוץ לקופסה.

מוערך בעיני! גם לי יש חברה שפתחה מייל ואם שולחים לה משהו שאינו לצרכי עבודה היא משיבה במייל חוזר: "המייל הוא רק לצרכי עבודה..."

ציפיתי לתגובה של יהודית.

בארבע מילים ושלוש נקודות היא ניערה אותי מהסחרור שנשאבתי עמוק לתוכו:

"חני, לא מתאים לך..."

וזהו.

התוכחה העדינה שלה, שכמו שאני מכירה אותה היטב - הגיעה ממקום אכפתי וחברי, גרמה לי לעשות חושבים, ולהתבונן על הקלות שסיגלתי לעצמי להפוך את השימוש באינטרנט לחלק בלתי נפרד מהווי החיים שלי.

המילים שלה הדהדו לי חזק בראש בימים הבאים. פתאום שמתי לב כמה נסחפתי, וראיתי המחשה חיה מה קורה כשאין גבולות... החלטתי לעשות תפנית משמעותית בהיקף השימוש ברשת, ולצמצם אותו לכיוון העבודה, שלשמה הוא נועד.

גם אינטרנט מסונן הוא דיעבד אחד גדול, כמה חשוב לא לפתח בו תלות! אז עוד לא חלמתי שיבואו ימים של עבודה היברידית מהבית, וכמה משמעות אדירה תהיה להרגל החדש שלי. היום, ב"ה, אין מצב בכלל שאני פותחת מחשב אחרי הצהריים. העובדה נגמרת, המחשב נסגר. וגם בשעות העבודה - הזמן היקר שלי ושל המעסיק לא גולש לשום מקום אחר.

תודה לך יהודית, שהערת לי. כל כך הארת לי.

מלמד ומרגש, הלוואי נצליח כולנו להעמיד גבולות ברורים בלי לעגל פינות.

בעלי אמר לי פעם דימוי יפה שבעיניי 'מאפס' מאוד את הבלבול בנושא הזה של המשיכה וההתמכרות לאתרים: אינסטלטור נוגע בביוב ואפילו מחטט בו, אבל לצורכי עבודה בלבד. לא נראה אינסטלטור שנמצא שם בשעות הפנאי שלו, כתחביב. האינטרנט הוא כמו ביוב! איך אפשר לחטט בו ולהימצא בו שלא לצורך העבודה? כבילוי לשעות הפנאי? ועוד משהו: "דרך האתרים - וילחם בישראל" (במדבר כא א) - שרק לא יצליחו לנצח אותנו!

**מתוסכלת מהעודפים, מנשנשת פחמימות ומתוקים?
בואי לאימון אישי כדי לרדת במשקל ואת החלום להגשים**

לפרטים: מלכה פוטאש
052-7173440
malkapotash@gmail.com

מבינה מאוד מאוד! ממליצה בחום לשאול רב כמו שכל יהודי טוב עושה לפני דברים שהוא רוצה לעשות והן לא בדיוק בגדר מצווה גדולה....

לי אישית מאוד קרצו הקניות באינטרנט, בייחוד שכבר טעמתי את טעמה של קניה כזאת ולא פעם אחת. כיוון שאני גרה באזור מרוחק ממרכזי קניות ואין לי רכב, הכל במרחק לחיצה והקניות היו נחוצות, לא משהו בסגנון של שטויות ושיטוטים חסרי תוחלת.

אבל שאלתי את הרב שלנו, (וכמובן מומלץ לכל אחת לשאול את הרב שלה) שאמר: הקב"ה שונא את האינטרנט שמפיל לו בנים ובנות רבים וטובים! הקול שלו היה כ"כ רווי כאב אמיתי ומחלחל, מלא צער על אותם אנשים שבאים אליו לספר לו על עוד כאלו שנפלו...

זה היה לי מאוד מאוד לא פשוט ההוראה לא להשתמש, אבל הרווחתי כמה דברים חשובים: המצווה של "קנה מיד עמיתך"!! לקנות מחנויות בבעלות של שומרי תורה ומצוות ולעזור לפרנסתם, ולא מגויים או יהודים שאינם שומרי תומ"צ. נקודה גדולה למחשבה!

כמו כן, אם חשבתי שאולי אחסוך זמן יקר וכוח יקר בחיפוש בחנויות אם אני אקנה באינטרנט, כמעט שכחתי כי "הוא הנותן לך כוח לעשות חיל" וזמן כדי לקנות... אמונה פשוטה, שאם אתה עושה את הנכון והישר אז יש ברכה בזמן ובכוח!

כל אחת כמובן תשאל את רבותיה ותראה ס"ד, כי זה סוד ההצלחה- לשאול!

על הסיפור שמישהי קיבלה תוכחת "חני זה לא מתאים לך"

אני קיבלתי תוכחת הפוכה שהשיגה (מקווה!) את אותה מטרה. חברה רצתה להזמין משהו אז פנתה אלי: "פלונית את מתמצאת בטח בהזמנות מאתרים... סיפרת שקנית ב xxx"

היה לי הלם, תמיד הגדרתי עצמי כ"לא משתמשת באינטרנט שלא לצרכי עבודה" פתאום מסתכלים שאני היא המתמצאת??? לא מתאים לי!

מקווה "לתפוס חיזוק" אי"ה ובדרך שאדם רוצה לילך...

כמובן... ובוחרים לעצמם שעונים וכו'... ובאמת זה הרבה יותר זול.

מצאתי את עצמי מתבלבלת, איפה הגבול פה? כי לא יכולתי לומר לילדים שאנחנו לא קונים כלום דרך האינטרנט, כי לאחרונה הזמנו כמה מוצרים גדולים שלא היה קל למצוא אותם בחנויות שעושות משלוח. ושוב, כמובן שהמחיר היה הרבה יותר זול אם הייתי קונה את זה בחנות.

מרגישה שאני צריכה שמישהו אובייקטיבי יעשה לי כאן סדר...

תודה על השיתוף! הוא הגיע לי בזמן. באמת מצאתי את עצמי מנסה ללבן את הסוגיה הזו. המתבגרים שלי התחילו לבקש ממני להזמין להם גם מ"עלי אקספרס" ומכל אתרי הקניות למינהם. "אני היחיד בכיתה שלא קונים לי משם דברים" "כל החברים שלי הזמינו משם חפתים לבר מצווה" (!! וכמובן טענת המחץ - "מה שאקנה כאן בחנות משחקים ב-40 ש"ח עולה שם 10 ש"ח...")

זה כ"כ נכנס שחברים מהכיתה יושבים עם אמא שלהם על המחשב (המסוּן)

וואו, הערת אותי עכשיו. אני בוגרת סמינר טריה שרק עכשיו יצאה לעולם שבחוץ והתלהבה ומתלהבת מהאינטרנט שיש זמין בעבודה (חסום!) ומהזמן הפנוי שיש מדי פעם ואז אפשר לטייל בכל מיני מקומות. וזה חשוב ומועיל... זה לא מתאים לי. עזרת לי מאוד!!!

לכן לדוגמא השבוע שלחו לי קישור לאתר דרושים חדש, ואיני יכולה להכנס ולהציץ עד שאבקש רשות מבעלי קודם. (בינתיים זה קרה רק פעם אחת שגלשתי בטעות לאתר העיריה) וכך בעלי הוא ה"שומר" שלי שלא לגלוש סתם ולכלות זמן ורוח...

לפני כעשור כשהתחלתי לעבוד במחשב עם אינטרנט, קיבלתי על עצמי בשיתוף עם בעלי, שאם אגלוש שלא לצרכי עבודה אתרום לצדקה כקנס 150 ש"ח, אלא אם כן אבקש מבעלי "אישור" קודם לכן.

להתחיל אחרי הסוף

המנהלת המשיכה וענתה לשאלה של עצמה: "בגלל שאמרו לי שאת כזו שמקבלת ביקורת, שלומדת, שפתוחה לשמוע". באותם רגעים לא הבנתי את עומק הדברים, כי דברים שרואים מכיסא של יועצת ארגונית אי אפשר לראות כשיושבים בכיסא של מרואינת מועמדת לעבודה הראשונה או השנייה שלה. היום אני מבינה שכאשר ביקשתי מהמנהלת להיכנס לשיעור שלי ולתת לי משוב, כשהראיתי לה מבחנים שחיברתי וביקשתי הערות, והיא נתנה הערות ומשוב על השיעורים שצפתה בהם - היום אני מעריכה את ההשקעה שלה בי. נעשיתי מורה טובה בגלל שהמנהלת נתנה לי ביקורת [כן! הערות בע', לא בא'. ביקורת בק' חזק ונוקב] ובזכות שקיבלתי מה שאמרו לי, למדתי והשתפרתי.

כשהתחלתי להרצות, פתחתי קובץ שקראתי לו "לקחים" ובכל סיום הרצאה ישבתי לכתוב מה היה, מה לא היה, מה סיפרו לי המשתתפות וממה הייתי פחות מרוצה. זה עבד. למדתי.

הרבה יותר כיף לקבל ביקורת כשאת היא זו שמבקשת אותה! היכולת לבקר את עצמנו, לשפוט את התהליך שעברנו להתאים בין הציפיות להצלחה למה שקרה בפועל היא יכולת קוגניטיבית שאינה מובנת מאליה. בשביל זה צריך שכל חכמה. היכולת הזו אינה קימת אצל ילדים, היא מתפתחת

כל סוף הוא התחלה חדשה - אומרים ושרים בכל מסיבת סיום. והנה - אחרי שנים שבהן התרגלת להיות הגדולה, הבוגרת של הסמינר, המנוסה באזור וזו שמכירה את העניינים ממש טוב, הסיום מביא אותך אל נקודת התחלה.

מתברר שההתחלה מחוץ לסמינר היא נקודה של הרבה התחלות.

חלק מאתנו מתחילות עכשיו עבודה חדשה, כי התחלנו בשנה שעברה וסיימנו שם את מילוי המקום או את הפרויקט, ומתחילה ידענו שלא נשאר שם. במשך חמש שנים הייתי מורה מתחילה שהתחילה בכמה מקומות במקביל - וכל התחלה הייתה בעלת אופי שונה וסגנון אחר, דבר שבלבל אותי מאד, כי הייתי ממש מתחילה. מאד.

ירוקה ירוקה.

לא משופשפת, כמו שאומרים. תמימה.

איך מתחילים להצליח?

התובנה הראשונה שלי הייתה כאשר המנהלת שלי בקוממיות קראה לי לשיחה ואמרה לי במילים ברורות - "את יודעת למה בחרתי אותך מכל המרואיינות?"

חשבתי שהיא בחרה אותי בגלל שאני מאד טובה, כלומר - בגלל שאני המועמדת הכי כשרונית, לא ככה? לא.

את הצוות שלך להעיר לך. התחלות הן ענוה, התחלות הן בקטן. התחלות הן מנקודת האפס. התחלות הן להיות מי שלא יודעת, שלא מכירה, שלא מתמצאת. המקום הבטוח אובד - אבל מהמקום הסקרן אפשר להגיע להישגים שלא יכולנו לדמיין שנגיע אליהם.

לא בסדר - אמרי "תודה" וגם "אני מעריכה את זה שטרחת להגיד לי את זה" או "טוב שאמרת לי, אני שמחה לדעת שזה מה שאת חושבת / שזה מה שאת הרגשת / שככה זה היה נשמע / נראה". אל תסבירי מדוע את צודקת. את יכולה להגיד "סליחה" אבל לא להגיד "חשבתי ששששש...". תעודדי

תוך כדי ההתבגרות. ילדה יכולה לסדר את החדר ולהגיד "זה מסודר" ואני, האמא, מתעצבנת כי "זה לא נקרא מסודר", אבל לילדה אין כלים לבדוק את ההתאמה בין מה שהיא רצתה שיקרה בחדר, לבין מה שקרה בסוף. רוצה להתחיל להצליח? בקשי משוב, בקשי ביקורת. כשאומרים לך שמהו

חובה!!! בכל גן ובית

...ספרים טובים מבית טוב

אל תחפשו
אל תתלבטו
אל תתפשרו

הספר המתוק הזה
הספר החמוד הזה
הספר החכם הזה
פונפון חמודון -
9 ספרונים במארז

הספר המתוק הזה
הספר החמוד הזה
הספר החכם הזה
פונפון חמודון -
9 ספרונים במארז

תור הוצאה לאור 052-7622458 0527622458@gmail.com

מתנות מודפסות

זה בתקציב שלך

חולצות 20₪

משטח לעכבר 18₪

סרט לפלאפון 20₪

מטענים ניידים החל מ 45₪

מחזיקי מפתחות 5₪

מתחרים מ-30 יחידות

TOP

לקבלת קטלוג שלחי מייל
TOP0548447935@GMAIL.COM

טופ. מתנות מודפסות

נ. ארי
רנן קוסין

11:15: יייש לללי רראיין עעעבודה. ובמקור אני לא מגממת.

מורנו

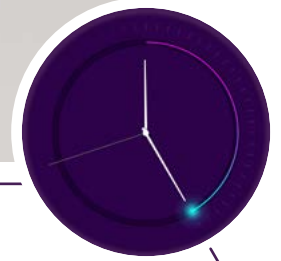
הסדר המעודכן בקוסמוס הוא כזה:
 כדי למצוא עבודה לא צריך כלום.
 לא צריך כישורים, לא צריך יכולות,
 לא צריך להוכיח איי קיו או שפיות
 יחסית.
 כדי למצוא עבודה לא צריך שכל,
 לא צריך לב, לא צריך אינטליגנציה
 ולא יחסי אנוש.
 כדי למצוא עבודה לא צריך
 לימודים.
 כדי למצוא עבודה לא צריך
 קשרים.
 לא צריך קסם אישי.
 לא צריך זמן או כח.
 לא צריך לדעת שעון.
 לא צריך לדעת לקרוא בכלל.
 כדי למצוא עבודה לא צריך שום

רנן קוסין

נשאת.
מראיינת (מתרככת): רואים.
אני (מחייכת חיוך ממיס):
 ואני בסדר גמור בעבודת
 צוות.
מראיינת (נמסה, מחייכת גם):
 כן.
אני (כואב לי הפה): אפשר
 לקבל עלי המלצות אצל
 ככטר.
מראיינת: (חמאה ממש): כן...
אני (מתבלבלת): כן?
מראיינת (מחייכת ענק).
 התקבלתי: **אני** יכולה להגיד
 לך משהו?
אני (חוגגת ניצחון): בטח.
מראיינת: אני המזכירה.

מישהי עם נסיון, אבל אני
 באמת לומדת מהר.
מראיינת (נכנסת למגננה,
 זה מעולה): תראי, לא אני
 מקבלת את ההחלטות.
אני (משלבת ידיים). לשדר
 הפוך מלהיטות): ברור, הכל
 פתוח, כולנו צריכים לבדוק.
מראיינת (אדישה): בואי
 תתקדמי הלאה.
אני: (מעפעפת. לשדר מעוף)
 הכישורים הבולטים שלי הם
 מסירות ואמינות.
מראיינת (מי חיןך אותה):
 יפה, אבל...
אני: (רוכנת. לשדר כנות)
 את רוצה לשאול על חסרון.
 החיסרון שלי הוא שאני

מראיינת (איזה עיניים יש
 לה): שלום.
אני (לשדר חביבות. עשיתי
 כבר מיליון חזרות) שא-לום!
 איזה מותק של מקום, רק
 נכנסתי ואמרתי לעצמי: וואו.
מראיינת (קצרה): את
 לראיין?
אני (מתיישבת. לשדר
 בטחון): כן, **אני** מבינה
 שחיפשתם מבוגרות יותר,
 אבל אני הרבה פחות צעירה
 ממה שאני נראית.
מראיינת (טכנוקרטית): טוב,
 תראי...
אני (נשענת אחורה. לשדר
 אסרטיביות): זה בסדר.
 הבנתי שחשוב לכם לקחת

פרוץ

המדריך למתראינת המתחילה - חמשת המומלצים שלנו:

דבר האמא הלביאה:

שלא תעזי לצאת לשם בלי
סנדוויץ'.

| קחי משהו מתוק בתיק.

| תעשי 'שהכל', זאת סגולה.

| נו די, היא לא תאכל אותך.

דבר היועצת והנביאה:

| את שווה כי את שווה.

| להכיר ביכולות של עצמך זו לא
גאווה.

| תחשבי טוב יהיה טוב.

| את לא צריכה אישורים מאף אחד.

| את נהדרת, יש לך כח.

דבר הריאליות והקביעה:

| בדיוק כמו שהיא מראינת אותך
לעובדת, את מראינת אותה
לבוסית.

| מה שאת משדרת זה מה שעובר
אליה.

| היא רק עושה את העבודה שלה.
| אל תתלי הרבה ציפיות.

דבר האשה העובדת עד גויעה:

| עוברים את זה.

| שוכחים את זה.

| אפילו מתגעגעים לזה.

| קחי טישוויים לחזור.

דבר הבעל והשביעייה:

| לא, את לא מגמגמת.

| כן, את נראית בסדר גמור.

| את מרוכזת לגמרי, אני אומר לך.

| שכחת את התיק.

דבר, מלבד יתרון אחד קטנטן, מינימלי,
זעיר ובלתי נראה: נסיון.

נסיון, מה יותר מתבקש ממנו. נסיון חובה,
כי למה שניתן לך להידחף ביננו עם כל
הכישורים שלך בלי שתפילי אותם קודם
על מישהו אחר. נסיון חובה, כי אם אף
אחד עוד לא קיבלת אותך מה פתאום
שאנחנו נעשה את זה, כי אם עוד לא
עבדת למה שתעבדי מהיום והלאה.
נסיון חובה. מה אנחנו, שפני נסיון. מה
אנחנו, עכברי מעבדה. מה אנחנו, קבוצת
מחקר.

וכל אותם טיפוסים חסרי מעוף שנופלים
לייאוש, כל אותם שמפלבלים בעיניים
דומעות ומוחים וצועקים צדק צדק פשוט
עושים את טעות חייהם. כל מה שהם
צריכים זה ללכת לצבור נסיון, פעולה
קלילה ובלתי מסובכת שאינה דורשת לא
כישורים ולא יכולות ולא חושים מיוחדים.
רק קצת נסיון קודם, אם אפשר.
איזה נסיון קשה.

אמהות

זה עם
עם מצפון
מכטם
וחבה
לדשדש
בבצה
שרקחנו אתמול
במשוגה.

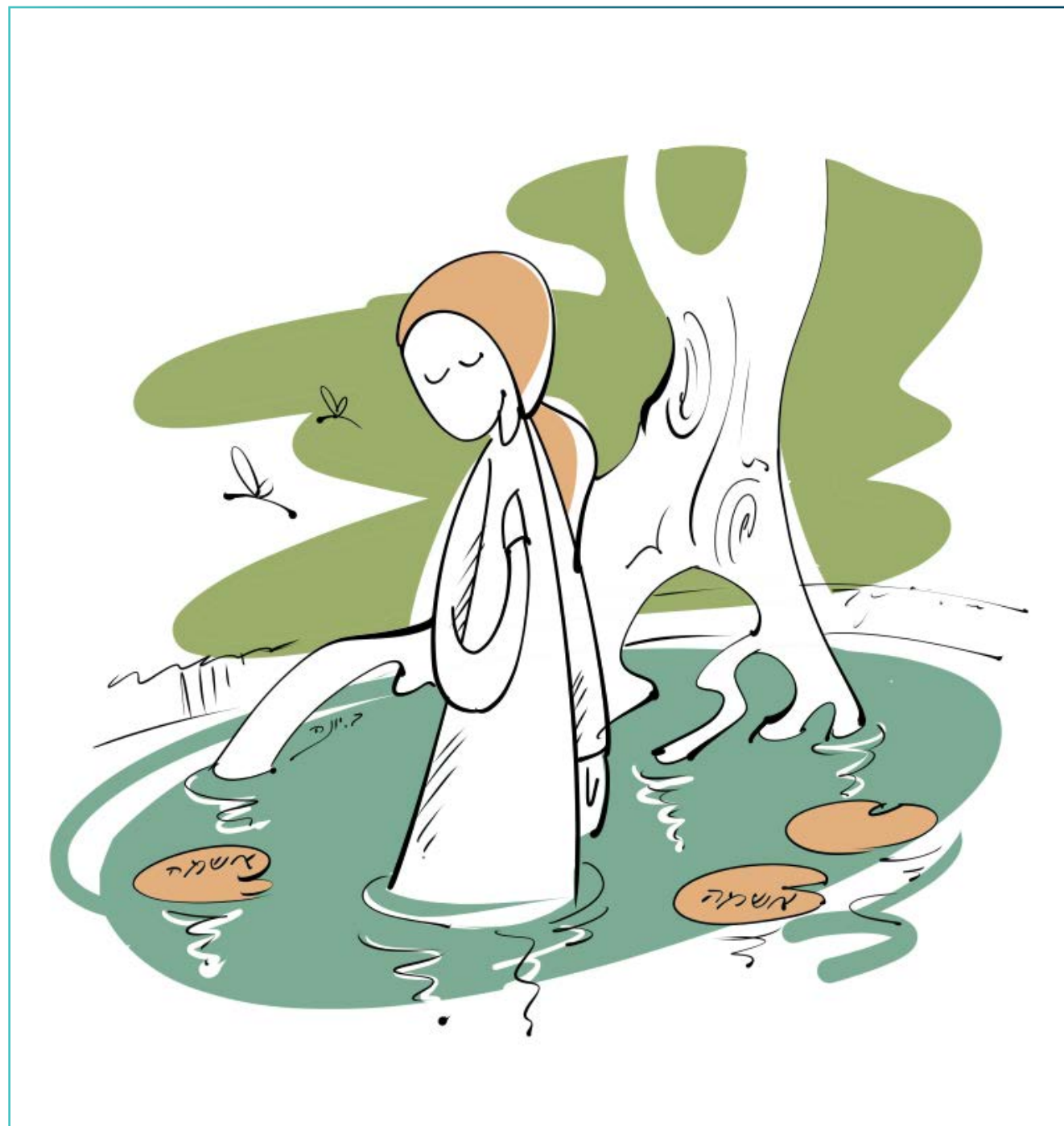
נקיפות
ואשם
מעלות
לקרבן
תמידין,

שחרית וערבית
נחלשות,

לא זכרות
הוא עושה
חדשות

ואת סוד
הצמיחה
האישית-

להתחיל
מבראשית

שמורה

קהילת העובדות החרדיות

ברכת כתיבה וזחתימה טובה

לרבני הארגון שליט"א,
לתומכים הנכבדים,
לשותפות הנאמנות,
ולכל רבבות חברות 'שמורה'

שבת

שבות 5, אלול תשפ"ב